KAPOSVÁR

BUDAPEST, 1944. FEBRUÁR 2. — IV. ÉVFOLYAM 5. SZÁM

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

RIADÓ AZ OLASZ FRONTON!...

ÁRA: 40 FILLÉR

LÉGVÉDELEM

1. SZAKADATLANUL ÁRAMLIK az emberi és anyagi utánpótlás a Brenner-hágón át a német birodalomból az olaszországi harcterek felé. A hágó légi terének biztosítása rendkívül fontos katonai feladat

2. RIADÓ A BRENNEREN! A légvédelmi tüzérek sietnek az ellenséges bombázók fogadására

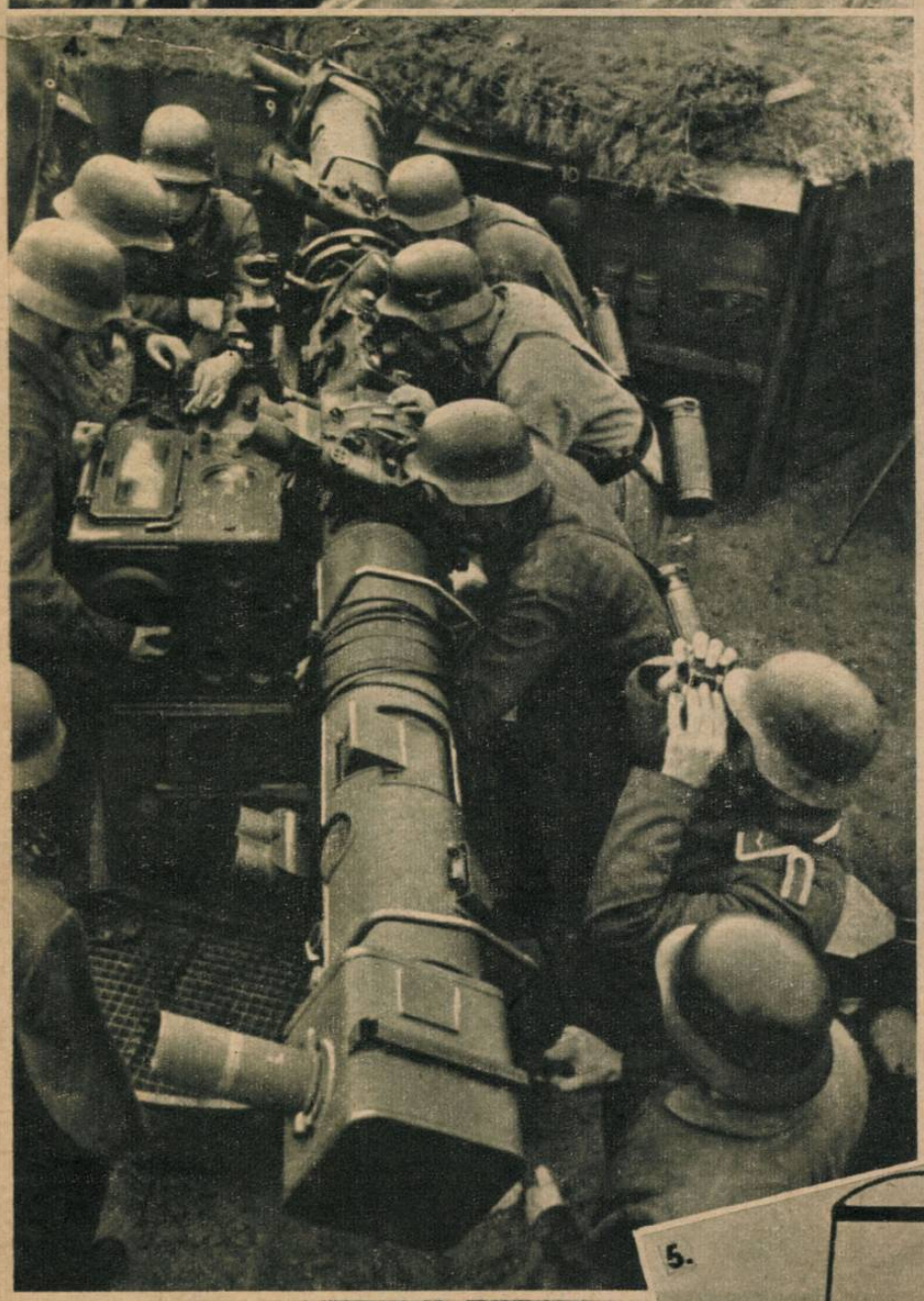

4. LÁZAS, DE PONTOS MUNKA a mérőeszköz körül

3. FENYEGETŐEN EMELKEDNEK a nehéz légvédelmi ágyúk csövei az ég felé

5. PONTOSAN BEÁLLÍTOTT A LÉGI CÉL...

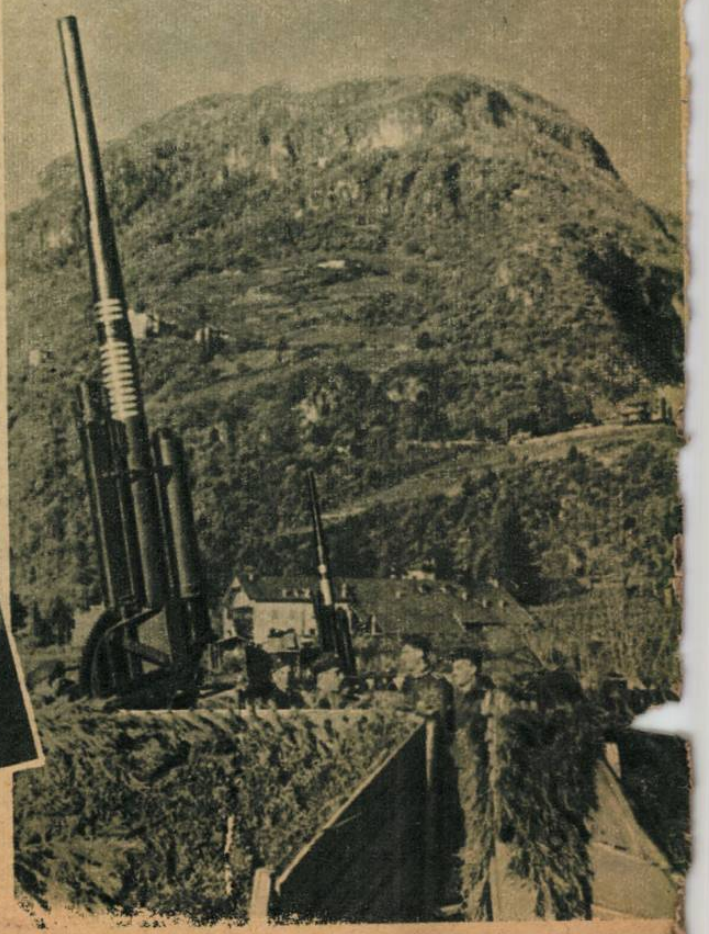

6. ... ÉS ELDÖRDÜLNEK AZ ÁGYÚK... Az első ágyút már 13 lelövési karika díszíti...

7. A ROBBANÓ GRÁNÁTOK fűstpamacsai az angolszász repülőgépek között gomolyognak . . .

a Brenner-hágón

ELSŐ KÉPRIPORT AZ OLASZORSZÁGI UTÁNPÓTLÁS BIZTOSÍTÁSÁRÓL

8. GRÁNÁT-GRÁNÁT UTÁN sűvít a magasba s a szikiacsúcsok százszorosan verik vissza a légi harc zengését.

9. TALÁLAT! . . Az amerikai bombázó gépet szaggatta szét a gránát. Örvénylő zuhanással hull a csonka gép lefelé. Személyzetéből csak egy ember tudott ejtőernyővel kiugrani

10. LEFÚJTÁK A RIADÓT . . . Új fehér karikát festenek az ágyúcsőre. —

11. . . . ÉS A HEGYOLDALBAN, a lelőtt angolszász gép roncsait belepi lassan a hó . . .

HAJNYÍRÁSSAL KEZDŐDIK AZ ÜNNEPSÉG. Mielőtt Osman Refat, a daliás vőlegény felkeresi a menyasszonyt, ősi szokás szerint megnyírják az apai ház lapos tetején. A vőfély a nyírás alatt egy feldíszített félholdas bottal vigyáz a fontos műveletre...

A LEFÁTYOLOZOTT MENYASSZONY BÚCSÚZTATÁSA. A szülői házban töltött utolsó óra alatt, a barátnők tréfásan vigasztalják a menyasszonyt

VISZIK A MENYASSZONYT A PAP ELÉ... Az önkéntes tatárezred katonái szőnyeget visznek a menyasszony és a nyoszolyó lányok felett. A menyasszony arcát nem szabad látni az utcán...

TATÁR menyegző a KRIMBEN

A Krim félsziget remek tatár lakossága felújította az ősi népi szokásokat, amióta megszabadult a szovjeturalomtól. A rövid, boldog és békés élet után újra csatatér a Krim s a tatár önkéntes ezredek vitézül harcolnak a bolsevizmus ellen. Ozman Refat szakaszvezető, már fegyverrel a kezében védi otthonát, pedig nem régen készült ez a képsorozat — az esküvőjéről...

„HOZZÁMÉGY?" — Kérdi a mohamedán pap a leány háromszor mond igent, a hófehér párnára hajolva, — talpig lefátyolozottan...

ELBÚCSÚZNAK EGYMÁSTÓL AZ APA ÉS A FIA. Az ifjú pár új tűzhelyet alapít s a násznép, az áldásthozó félholdas bottal, otthonuk küszöbéig kíséri a boldog házaspárt...

TÁNCOL A FIATAL TATÁR FÉRJ. Daliásan járja a régi, híres „kaitarma" — táncot. Fején az új sapka, amelyet az apjától kapott, férfi méltóságának elismerésére

HÉTRŐL 7 HÉTRE 7

V

Az épeszü ember,

aki az élet törvényszerűségei közt eligazodni képes, s az illúziót nem téveszti össze a valósággal, pontosan tudja, hogy a világ sorsa ezidőszerint nem a kopasz bölcsek, s nem is a megszállott lelkű messiások kezében van, akik megálmodják a legjobbat, legszebbet, s a népeknek csupán annyit kell tenniök, hogy versengve valóságra váltják a paradicsomi boldogság korszakát. Bús csillagunk jövendő élete, s rajta a nemzetek boldogsága vagy szerencsétlensége ma egyedül a fegyverektől függ: az eget elsötétítő légiflották, a nehéz ütegek tízezrei, a csatakocsik gigászi csordái, s az ember, a katona heroikus önfeláldozása dönti el a problémát, amely fölött hivatottak igen kevéssé, de műkedvelők annál sűrűbben töprenkednek: milyen lesz a béke, hogyan helyezkedünk el abban a boldog korszakban, mikor nem ágyúk dörgésére és bombák robbanására ébred az emberiség, hanem madárdalra és szellősuhogásra. A küzdő nemzetek irányítói tudják azt, amit a foltozó suszter, vagy szegecselő munkás első tapasztalatként szerez, — hogy az embernek minden figyelmét, erejét arra a tevékenységre kell fordítania, amit éppen folytat, hogy gondolatot, szándékot elforgácsolni nem szabad. Mennyivel inkább érvényes az eredményes munkának ez a törvénye oly roppant erőfeszítésre, mint ez a mostani világháború, mely a nemzetek minden éberségét, szakadatlan készenlétét, erkölcsi és anyagi erejük végső kiaknázását kívánja! S mégis egyre sűrűbben tapasztaljuk, hogy ügyes fondorlattal el akarják terelni figyelmünket arról, ami bolygónk óceánjain és kontinensein folyik, s miközben szinte csúcspontjára ér már az irtózatos mérkőzés, nekünk folyton azt duruzsolják fülünkbe: milyen szép lesz majd a béke, s derűs, napfényes terveket teregetnek elénk e holnapra vonatkozóan, mintha csak egy családi ház tervének megvalósításáról volna szó. Azt hiszik, hogy a magyar közvélemény gyermetegen naiv, s nem képes felfogni, mennyire a háború kimenetelétől, a győzelem istenasszonyának erre vagy arra az oldalra hajlásától függ minden, — legelsősorban pedig a béke, s ennek a békének mineműsége. Mintha nem lenne tisztában vele ebben az országban mindenki, hogy hiába készítjük el a legragyogóbb plánumokat, ha egyszer az ázsiai bolsevizmusnak véletlenül módjában lenne gyámkodását kiterjeszteni reánk... Nem tartozik a különös erőfeszítések közé megállapítani: kik ezek a nagy békerajongók, honnét röpítik fel újból és újból, szinte huszonnégyóránként a rózsaszín reményfelhőket a magyar mennyboltozatra... Hitvány és hazug ember az, aki nem kívánja a békességet, s aki azt állítja, hogy jobban örül a csatazajnak, mint a munka monoton ritmusának, a szelíd, termelőgépek zúgásának. De hitvány az is, aki a mindenáron való békéért síránkozik, s nemcsak hitvány, de áruló és gonosz is, aki a hipnotizőrök makacs szenvedélyével egyre a béke szót ismételgeti, s a béke csábításaival próbálja figyelmét elterelni a küzdő és dolgozó embernek az egyetlen és legfontosabb dologról: a győzelemről. Mert győzelem nélkül, erőfeszítés és áldozat nélkül nincsen béke, s ha van, az csak a sírok, a temetők békessége...

Könyvek és ujságok

komisz céltudatossággal mégis ezt a furcsa „békepropagandát" űzik, kezdve azon, hogy végeérhetetlen elmefuttatásokat közölnek a holnap társadalmi, gazdasági rendjéről, a levegőbe építenek fel egy világot, melynek alapjait se látja még józan értelem, mert hiszen minden attól függ: merre dől el a küzdelem, s ki felé integet a diadal. A magyar nemzeti közvélemény jól teszi, ha éberen vigyáz e szirénhangokra, melyek sorsunk hajóját a történelmi végzet Scyllája és Charybdise között, — ők tudják miért, — zátonyra akarják futtatni. A kötelességteljesítés és az elszánás viaszával kell betömni füleinket e hangok elől, azoknak pedig, akiknek e komor és nehéz órákban minden tehetségükkel őrködniök kell a nemzeti közlélek fegyelme fölött, nem lehet más tennivalójuk, mint hogy elnémítsák, örökre elhallgattassák e kártékony hangokat. A polgár álmodjék behajtott ablaka és zárt ajtaja mögött arról, amiről akar, heverjen ernyedten a klubfotöjben, vitatkozzék a kávéházi asztalnál négyszemközt, amennyit csak akar afölött, hogy milyen lesz majd a béke, nekünk azonban egyelőre fontosabb dolgaink vannak... Senki se szent, s azért kell felemelnünk figyelmeztető szavunkat, senki sincsen acélból, s az őszinte ember bevallja, hogy valóban kellemesebb volna már a béke fodortalan vizén ringatózni, mint a háború vad hullámain táncolni törékeny csónakunkkal. De ne suttogják, ne ordítsák ezt naponként a fülünkbe, ne vonják el figyelmünket a munka és éberség erőfeszítésétől!

Ha már könyvekről,

nyomtatott propagandáról beszélünk, ne hagyjuk szó nélkül azt a furcsa jelenséget se, mely a betű frontján napró-napra kirívóbban jelentkezik. Nem Ikongoról akarunk beszélni, s nem Kacér-Katz Illésről, e bús izraelitáról, akit most hirtelen felfedeztek és világhírű szerzővé kiáltottak ki az itthoni rokonok, s akiről kiderült, — most már hitelesen, — hogy a Magyarország ellen Londonban gyalázkodó, áskálódó zsidó emigráció legtevékenyebb tagja. Erről a derék héberről körülbelül mindent tud már a nemzeti közvélemény, de édes-keveset arról, hogy a gombamódra szaporodó névtelen kiadóvállalatok, karöltve a nagyon ismert, világnézeti és politikai elkötelezéseikről éberen számontartottakkal milyen ügyesen manipulálnak a gyanútlan olvasó politikai és erkölcsi megmételyezésén. Az ember kezébe vesz egy ártatlan kalandregénynek tetsző művet, melyet hitvány papírra nyomtattak, borzas köntösbe öltöztettek, s azt hiszi, hogy egy időtöltő írásba merülhet el. A cím igazán semmitmondó: „Riadó a Marson" — s H. G. Wells emlékeket ébreszt. Legfeljebb a szerző neve gondolkodtat el kissé, hiszen Alexej Tolsztojt tünteti fel a címlap, a bolsevizmus dédelgetett íróját, akiről eddig senki se tudta, hogy kalandregények alkotásával is foglalkozik, nemcsak ügyesen bújtatott kommunista propagandával. Aztán a tizedik oldalnál ámulva kezdi felfedezni, hogy itt voltaképpen nem egy ártatlan és gyermeteg mese hömpölyög előtte, s az orosz mérnök, meg az örökké Budjennij szovjetmarsallt emlegető bolseviki katona testvércsillagunkon azzal foglalkozik, hogy — világforradalmat csinál, s az egész bolygót szőröstől-bőröstől annektálja a szovjetunió kebelébe. Lehet, hogy ez a művecske nagy lelkesedést váltott ki a proletárokból, s keblüket büszkén dagasztotta a tudat, hogy egy vérbeli bolsevista még olyan távoli csillagon is, mint a Mars, hűségesen szolgálja a világ proletárjainak egyesítését, — de vajjon ez a kommunista öntudattól duzzadó mű, hogyan kerülhet a magyar olvasó kezébe?

A halott költő,

szegény jó Ady Endre, nem tud már tiltakozni az ellen, hogy a kegyelet örvén sírjához dörgölőzik a halhatatlanság kis illuziójáért a haza minden ambiciózus műkedvelő pennaforgatója, aki azt hiszi, hogy ha egyszer messziről köszönt neki, vagy a szomszéd asztaltól bámulta a Hárrom Hollóban, s ezt közli a világgal, akkor reá is hull az örökkévalóságból egy sugár. S nem szólhat az ellen se, hogy távozásának negyedszázados fordulóján megint magának követeli az az idegen, tolakodó tömeg, mely életében a fagyöngy mohóságával hozzátapadt. Az ember olvassa a cikkek, emlékezések, intimitások áradatát, s arra kell gondolnia: mennyire igaza volt a keserű magányos bölénynek, a magyar irodalom vitriolos tollú csúfolódójának, mikor azt találta egyszer mondani, hogy ha a „zseni elpusztul, sírján dudva és barátok nőnek." Adynak is barátjává magasztosult mindenki, akivel kezet fogott, intim bizalmasává rangosodott az utolsó kis zsidó is, s most ezt a tüntető rendjelet megcsillogtatja a faj szolidáris ügye érdekében, hogy bebizonyítsa: ime, a huszadik század legnagyobb magyar géniusza a miénk volt, köztünk érezte csak jól magát, mint egy igazi humanistához illik s lenézte, megvetette a zsíros és lomha szittyákat, akik nem akarták megérteni új dalait... Felkavarják még egyszer magánéletének gyarlóságait, emberi gyengeségeit, belevájkálnak férfiúi titkaiba, a legnagyobb nyilvánosság előtt, mintha ez fontos volna, s az irodalomtörténeti kutatás nagyképű ürügyén szolgálnak a lipótvárosi hiszterikáknak csememegével afelől: hogy csókolt, hogy tette a szépet, hogy mámorosult. Akik egyre azt nyöszörgik, hogy az emberen túl csak egy dolog a fontos, egy a lényeges: a mű, rávetik magukat az emberre s már-már a halottgyalázás határán járva „ünneplik" a szomorú magyar váteszt, nem felejtve el minden második mondatban leírni, mennyire szerette őket, sőt, egyedül csak őket. Még jó, hogy a magyar ízlés és ítélet megtisztult már rég s nem zavarják az ilyen alantas tolongások a sír körül, melyről tudja: csak az övé, holtában legalább az övé, aki mélyén nyugszik.

A Népszaváéktól kezdve

minden radikális, liberális zsidó érdekszövetkezet tulajdonjogot jelentett be Ady Endrére. Megírták róla, hogy mily emelkedetten filoszemita volt, hogy utálta Tiszát, mikép rajongott Jászai Oszkárért és Hatvani-Deutsch Lajosért, a cukorbáróért, miyen mélyen vetette meg a maradi fajtáját, s ezzel szemben hányszor jelentette ki a zsidóság iránt érzett olthatatlan szerelmét. Tudjuk, mire volt jó ez a harsányhangú szellemidézés... De ha már olyan nagyon benne voltak az emlékezésben, miért nem beszéltek a másik Ady Endréről is, miért nem szólaltatták meg azt a partiumi kevély kisnemest, azt a gőgös „barbárt", — ahogy magát nevezni szerette, — aki a csömör irtózatával fakadt ki annyiszor, mikor már elviselhetetlennek találta a körülte sündörgő zsidó tisztelők hangos csapatát, e kultúr-csacsenereket, akik éppen úgy viselkedtek, akár a csodarabbik körül tincses atyafiaik. S akikről (ó, mennyire értjük, hogy a bogarászó, minden Ady-emléket összekapargáló, minden mosolyát, rosszkedvét, zsidódicséretét számontartó kegyelet épp ezt az érdekességet nem jegyezte fel!) így ír: „régebbi teoriámat fejteném ki bővebben, az átmenet nélkül Budapestre, egy nagyvárosra, s egy szegény országra szabadult, vad, éhes, antiszociális, barbár zsidó ellen való védekezés muszájait..." S nem igen lobogtatják a duk-duk afférr cikkét se, melyet a Hatvani-Deutschék, Veigelsberg-Ignotusék, Lefkovics-Lengyel Menyhérték tömjénfüstölőit és tolakodó barátságát megúnva írt: „Ravasz kicsi emberek belém kapaszkodnak, mikor a régi hasonszőrű magyarokkal való közösséget jobban érzem, mint ember valaha érezhette. Nem vállalok semmi közösséget és sorsot azokkal, akik elfelejtettek magyarul is megtanulni..." Türelmes volt, s kicsit élhetetlen, — mint vallotta ugyanebben az őszinte üzenetben, csaknem az utolsóban, melyet fajtája felé még intézhetett, mielőtt végkép befonták, — s nem volt ereje ellegyinteni azt az émelyítő hadat, amelyiknek előénekese így rajongott előtte egyik levelében: „nem lehet áhitat és remegés nélkül olvasni könyveidet", „legutóbbi verseid oly ünnepélyesen szépek, hogy megint lelkes hysterikus bakfisod voltam". „Úgy bámullak, hogy már nem is irigyellek..."

VILÁG

LUCIENNE BOYER a hires francia énekesnő a párisi légi károsultak javára rendezett hangversenyen énekel a Grand Palaisben ←

Pozsony: ↑
SCHLIEPEN tábornok beszélget a pozsonyi német követtel ...

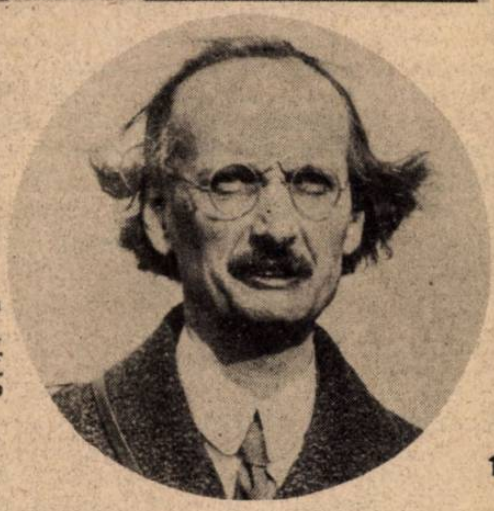

Zürich: →
Pickard tanár, aki sajátszerkesztésű stratosféra léggömbjével 16,700 méter magasságra emelkedett, most lett 60 éves

1. A GÖRÖG KORMÁNYCSAPATOK felvonulása Athén főterén, a Grande Bretagne szálloda előtt. Athénben rend és nyugalom uralkodik ..

← Az éhségtől hajszolt hinduk reménytelen összetűzése az angol csapatokkal. A letört embereket szuronyerdő veszi körül. Két bombay-i képünket R. Taylor fogságba került angol kapitány zsebében találták a németek. Taylor Indiában szolgált még néhány hónap előtt s a felvételeket maga készítette ...

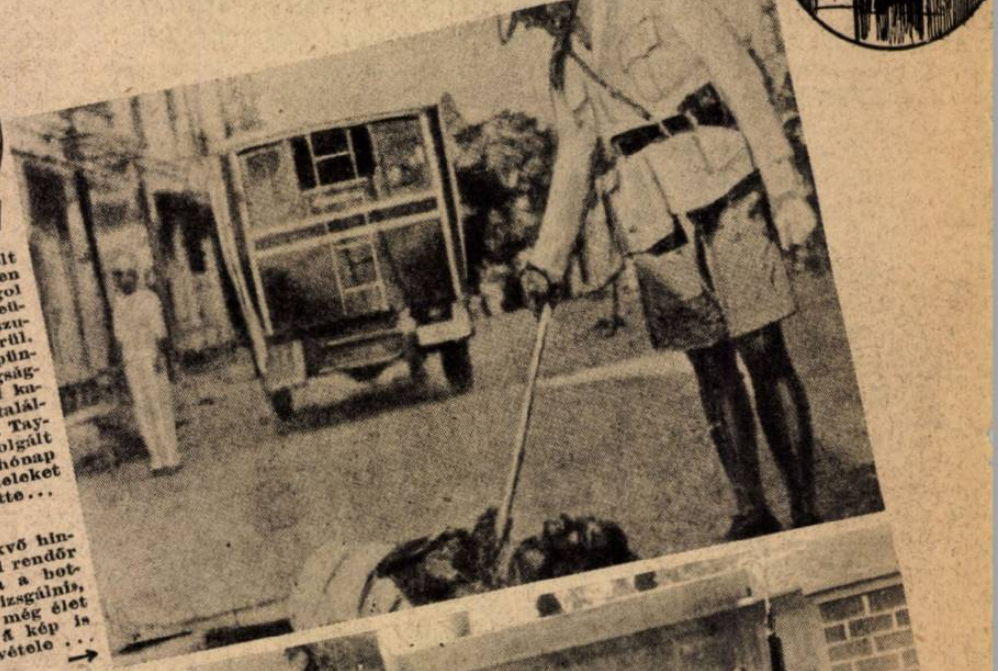

A holtan fekvő hindut az angol rendőr megpiszkálja a botjával, megvizsgálni, hogy van e még élet benne. Ez a kép is Taylor felvétele ... →

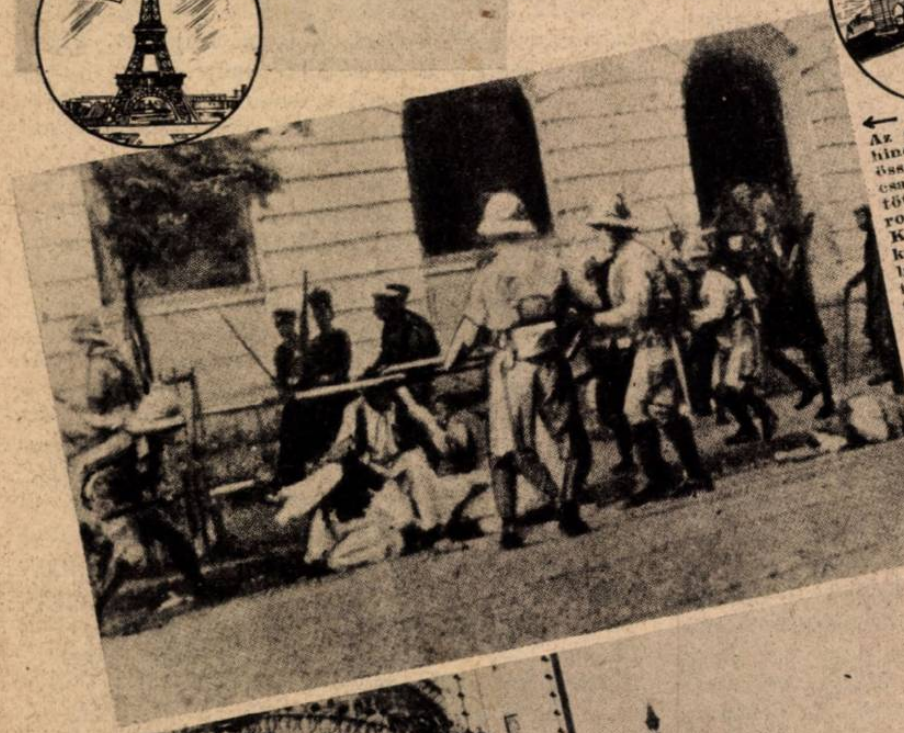

Az angol hadseregben a bennszülött zsoldos katonák irgalmatlanul segítenek saját népük fékentartásában ... ↑

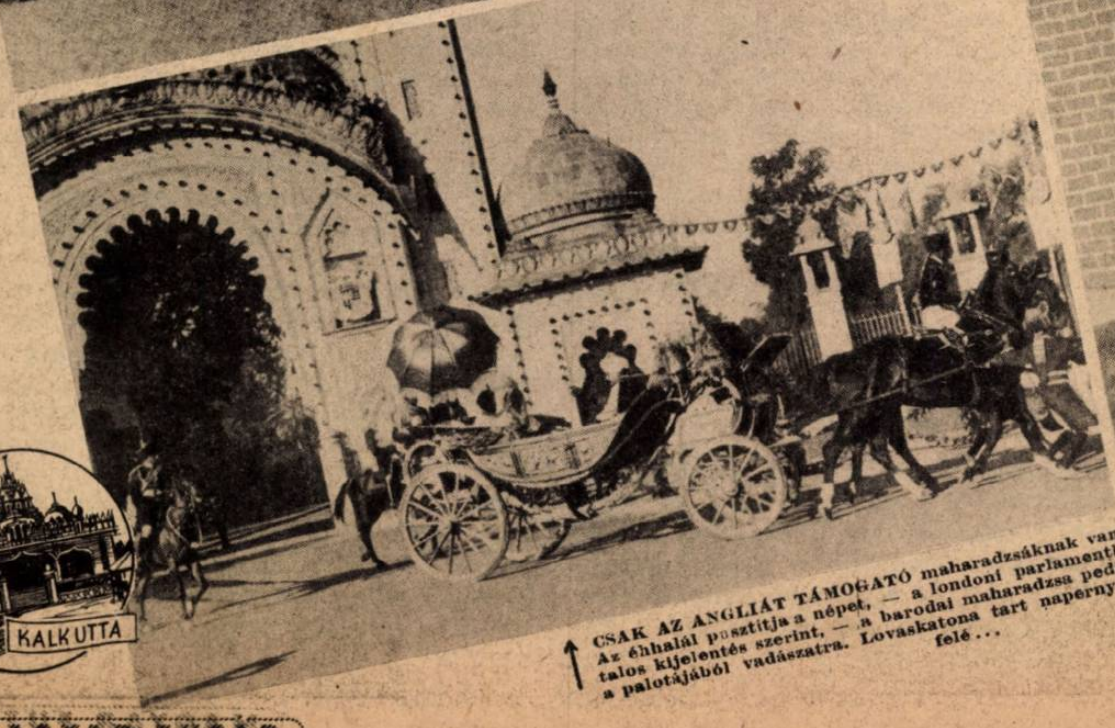

↑ CSAK AZ ANGLIÁT TÁMOGATÓ maharadzsáknak van jó dolguk Indiában. Az éhhalál pusztítja a népet, — a londoni parlamentben elhangzott hivatalos kijelentés szerint, — a barodai maharadzsa pedig aranykocsin utazik a palotájából vadászatra. Lovaskatona tart napernyőt a hindu uralkodó felé ...

UJSÁG

Bolivia: LA PAZ Bolivia fővárosa, a «béke városá»-nak boldog nevét viseli, — de nem hagyják békében. Bolivia új kormánya semleges akart maradni s becsületes elhatározása miatt a legsulyosabb válság fenyegeti ↑

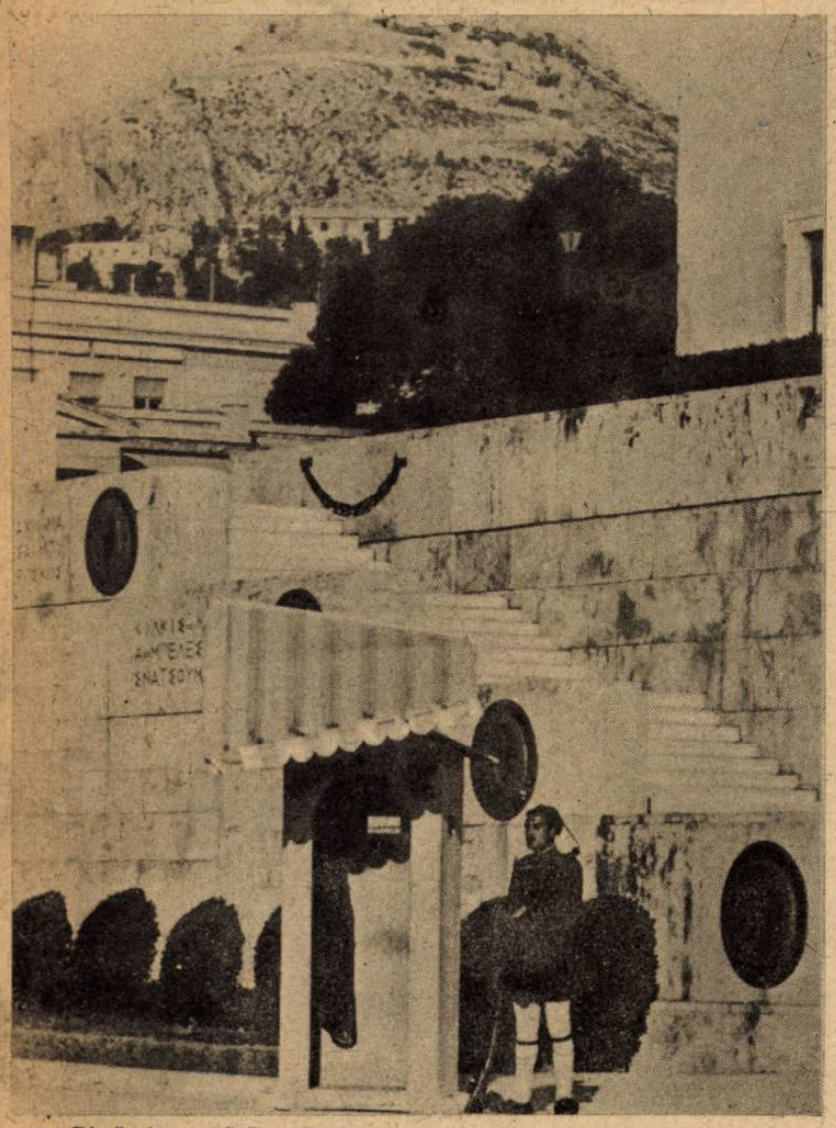

2. Diszörség a görög névtelen katona szobormüve előtt, a a királyi palota lépesőzete mellett ↑

MUSI, a kis orangutang kölyök egyedül maradt meg a családból, a berlini állatkert angolszász légi bombázása után... Egy pincében etetik az elárvult emberszabású majmot... →

Tánc délelőtt 10 órától éjfélig...!

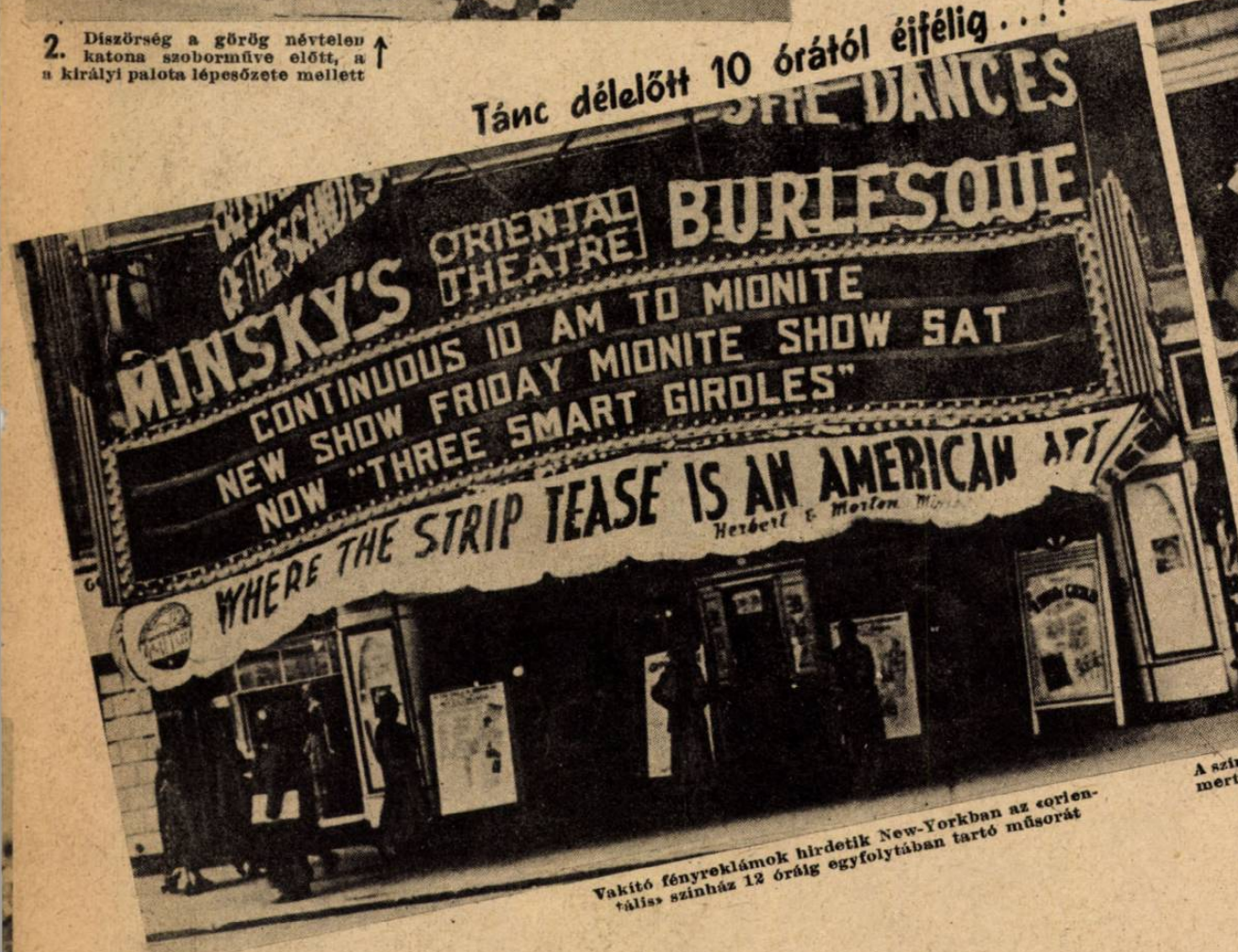

Vakitó fényreklámok hirdetik New-Yorkban az «orientális» szinház 12 óráig egyfolytában tartó műsorát

A szinház tényleg orientális, mert egy zsidónő csábtánca a fő attrakció, — ↓

... amitől a néger dobos egyszerüen megőrül... →

KAPUS A LEVEGŐBEN. Berlin közönsége óriás tömegekben látogatja a téli labdarugó mérkőzéseket. Az enyhe időjárás kedvez a sportnak ←

Berlin

SEGITS MAGADON... A kibombázott lakosság számára százával nyitottak meg helyiségeket, ahol a hajléktalanok végleges elhelyezésükig, legégetőbb munkafeladataikról gondoskodhatnak. Tábla hirdeti hogy „itt főzni, mosni, varrni, vasalni lehet..."

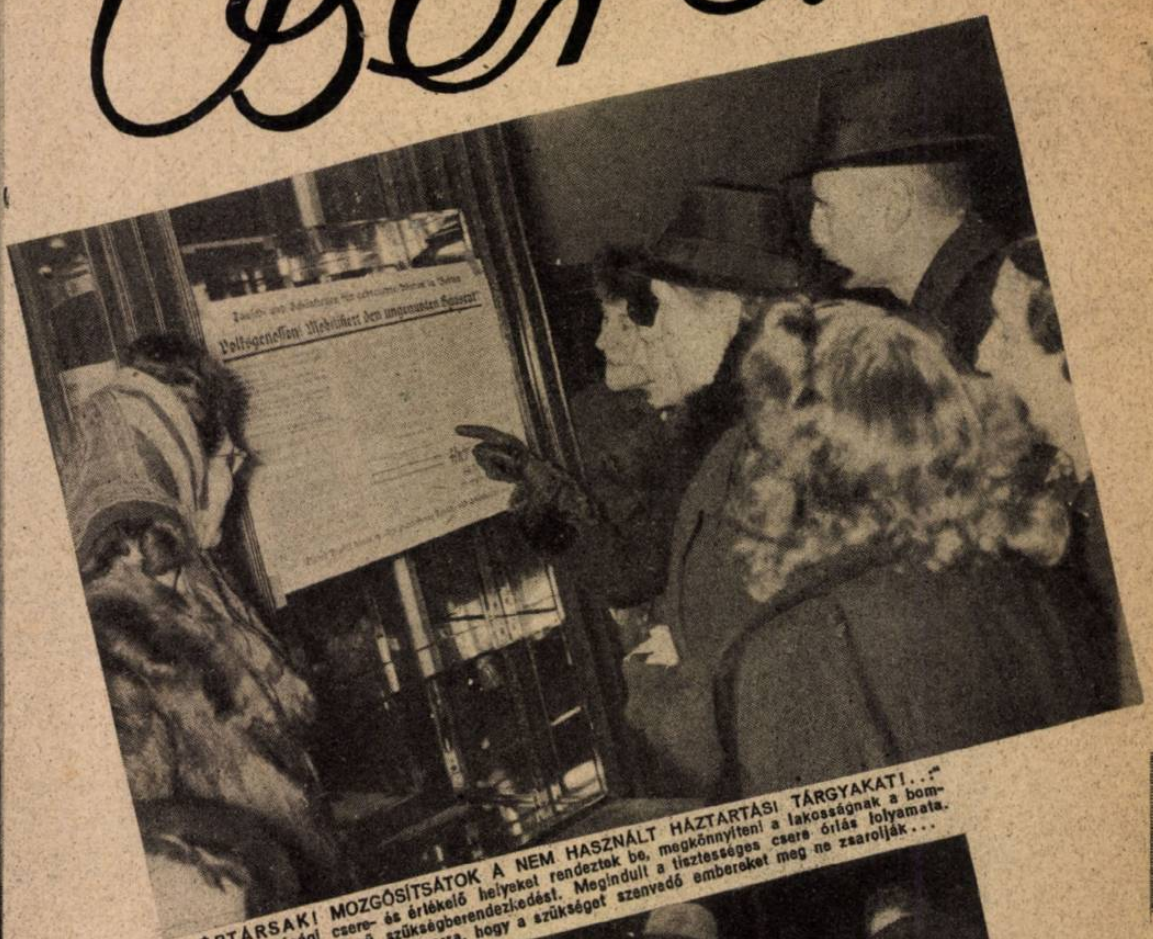

„NÉPTÁRSAK! MOZGÓSÍTSÁTOK A NEM HASZNÁLT HÁZTARTÁSI TÁRGYAKAT!..." Berlinben hatósági csere- és értékelő helyeket rendeztek be, megkönnyíteni a lakosságnak a bombázások után, az ésszerű szükségberendezkedést. Megindult a tisztességes csere örlás folyamata. Hatósági becsűsök vigyáznak arra, hogy a szükséget szenvedő embereket meg ne zsaroljják...

NAGY A FORGALOM A CSEREHELYEKEN. Rádió, kékróka, cipő, gyöngy, szövet, hamutartó s ezerféle apróság keres és talál új gazdát. Ilyenkor tudja az ember, hogy mi minden szükséges vagy haszontalan egy háztartásban, ha a nehéz megpróbáltatás ideje elérkezik...

← AZ AMATŐR FÉNYKÉPÉSZ MEGMENTETTE a bombázásnál szép felszerelését, de egyebe azután nem maradt. Most ágyneműre és egyéb használati tárgyakra cseréli át kedves gépeit...

A HATÓSÁGI BECSŰS MEGÁLLAPÍTJA EGY SZŐNYEG ÉRTÉKÉT, A CSEREÜZLET LEBONYOLÍTÁSÁHOZ

↑ A BERLINI PÁPAI NUNCIATURA ÉPÜLETÉT IS elpusztították az angolszász terrorrepülők az utolsó nagy támadás során. A pápai követség palotája a pincéig beszakadt s belső része teljesen kiégett. Ez már csak nem volt katonai célpont?...

mai élete

Fegyelem, rend, áldozatkészség, találékonyság és önsegély, a sokat szenvedett birodalmi fővárosban

SÉTÁRA INDUL BERLINBEN A SZABADSÁGOS KATONA. Nem fázós természetű ember. Január végefelé, kigombolt zubbonyban levegőzik, de nem sokáig . . .

„GOMBOLJA BE A ZUBBONYÁT RENDESEN . . .“ A katonai járőr rövid utasítással jogaihoz segíti a hagyományos német rendszeretetet. A bombázás nem ok a hanyagságra. Csodálatos erő van ebben a gondolkodásmódban . . .

A GÉPKOCSIKAT IS LELKIISMERETESEN ellenőrzik a járőrök. Az okmányok és a gép megvizsgálása egyformán fontos. Minden gépkocsira szükség lehet a mentési munkálatoknál . . .

SÉRTETLEN MARADT a halott hősök berlini emlékműve . . . Szálfaegyenes márványoszlopok állnak díszőrségget a Szállás között. A szabadságos katona harcos megtekinti a romboláskat az Unter den Linden széles utján s elgondolkodva eregeti a bodor füstfelhőket a pipájából . . . De meddig? . . .

„NEM TUDJA, hogy a hősi emlékmű előtt tilos a dohányzás? . . . Tegye a pipát a zsebébe! . . .“ — A járőrök ébersége kísérteties. A legokosabb betartani minden szabályt . . .

HALLGASS!...

„Mint az árnyék követ és feselkedik szavaidra az ellenséges kém! . . .“ Berlinben hatalmas propagandát indítottak a kémkedés megakadályozására. Falragaszok, elmés képek és a sajtó szünetlen munkája hívja fel a lakósság figyelmét arra, hogy még az ártatlannak érzett fecsegést is hasznosítani tudja az ellenség! . .

Wie ein Schatten

AKNAZÁRa FINN-ÖBÖLBEN

Hogy fogják a tengeralattjárókat?... A Magyar Futár eredeti képsorozata

A finn sziklaszigetek és az esztországi partvidék között, cikkcakkosan szeli át a tengert a világ legnagyobb aknazára, megakadályozni a Kronstadtba szorult szovjetflotta kifutását a Keleti-tengerre és a Balti államok partjai felé. A leningrádi harcok fellángolása óta az aknazár fontossága csak megnövekedett, mert a szovjet kétségbeesett próbálkozásokkal igyekszik megmaradt hadihajóit bevetni a súlyos küzdelembe. A Finn-öböl aknazárában eddig 10 ágyúnaszád és 6 tengeralattjáró pusztult el és a szovjetflotta számos egysége rongálódott meg. A közeljövő harcaiban is fontos szerepe lesz az északi fronton, a híres finn-aknazárnak...

1. A FINN AKNAZÁR a két part között, 80 kilométeres tengerszakaszon, sikeresen megakasztotta a kronstadti kikötőben vesztegelő szovjet hadihajók s különösen a tengeralattjárók kitörési kísérleteit. Képünkön az aknákat tartó bóják végtelen sorát látjuk ←

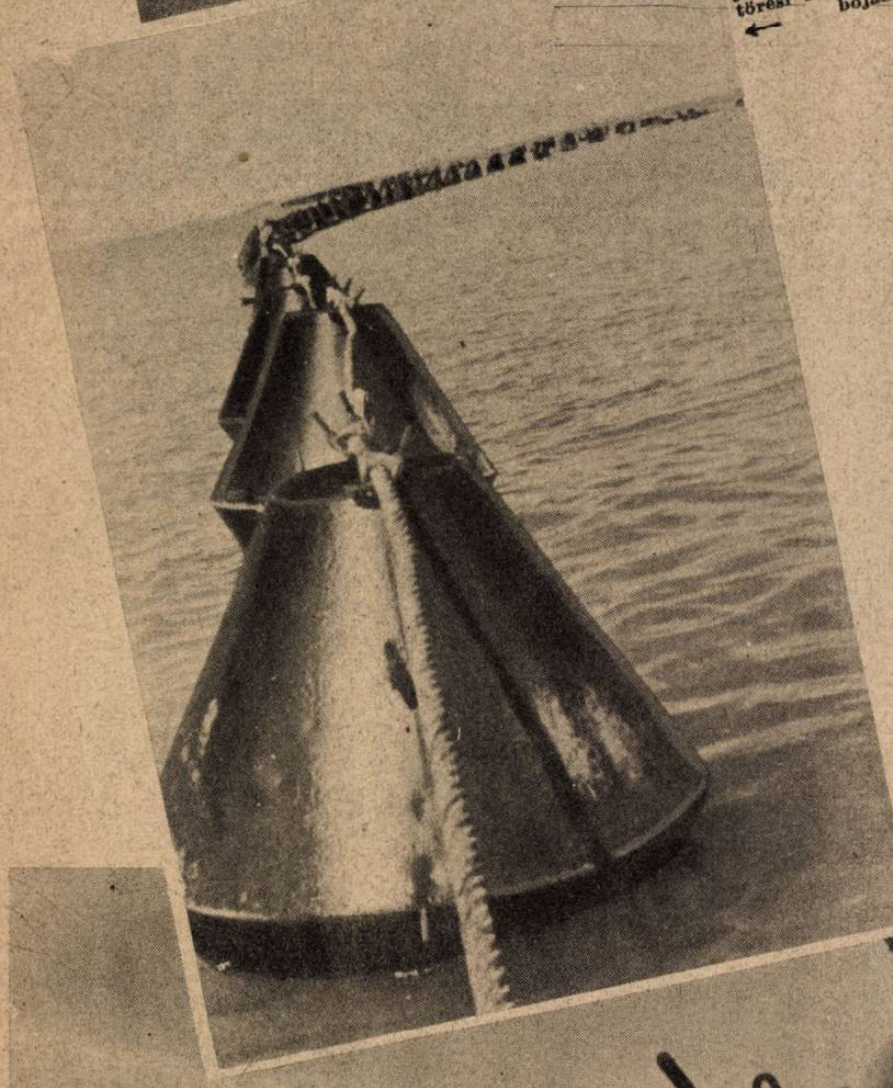

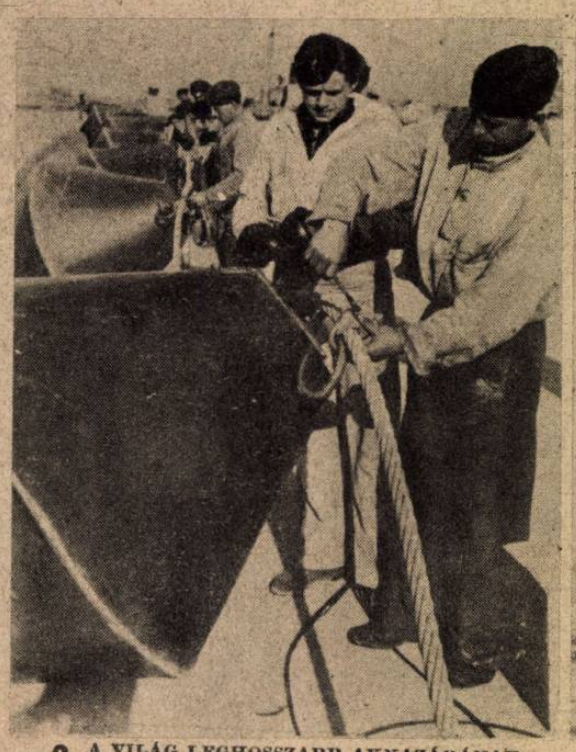

2. A VILÁG LEGHOSSZABB AKNAZÁRÁNAK lefektetése hatalmas műszaki feladat volt s a karbantartás is sok és gondos munkát igényel. A bójákat erős acélsodronyokra szerelve illesztik be az összefüggő hálózatba

3. AZ ACÉLHÁLÓT A TENGERBE ERESZTIK. A tengeralatjárók halálos veszedelmét, a széles acélhálót a bójáik tartják merőlegesen a tenger mélyén. Az acélháló előtt széles aknamezők feküsznek, úgy hogy az ellenséges hajók biztonságos helyről a bójasort nem láthatják...

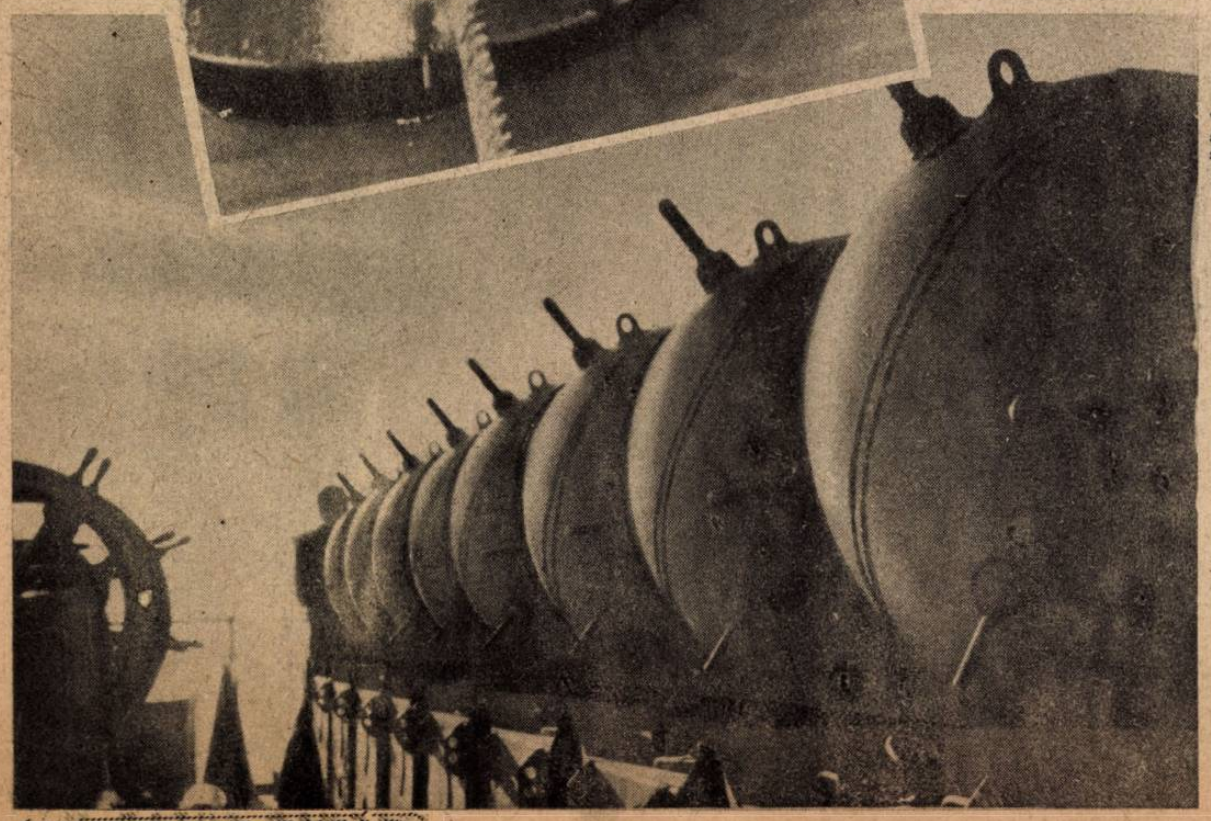

4. A SEGÉDHAJÓK az acélháló előtt, a kijelölt helyeken az óriás aknák ezreit ← rakják le

5. EGYMÁSUTÁN hullanak az »ördögtojások« a tengerbe, az aknahajó csusztatójáról →

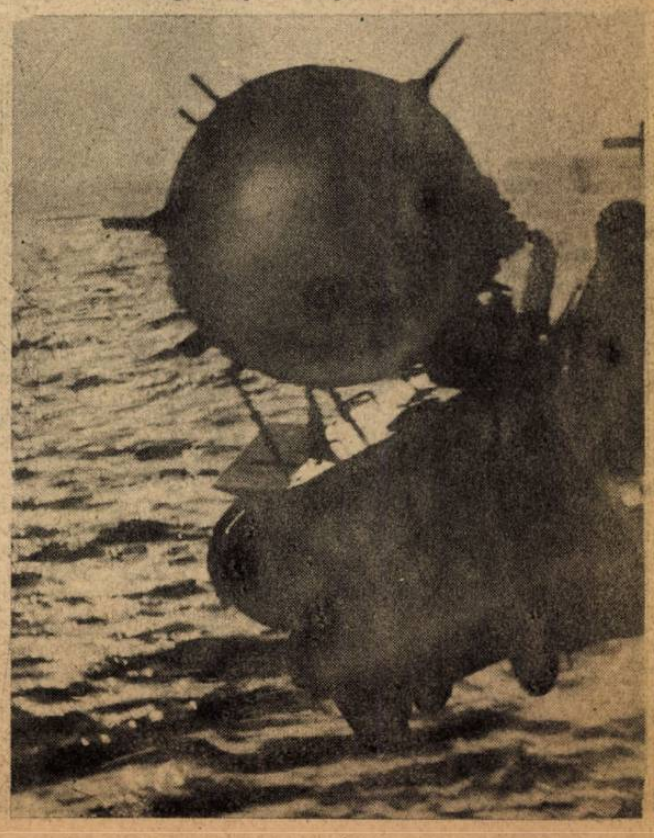

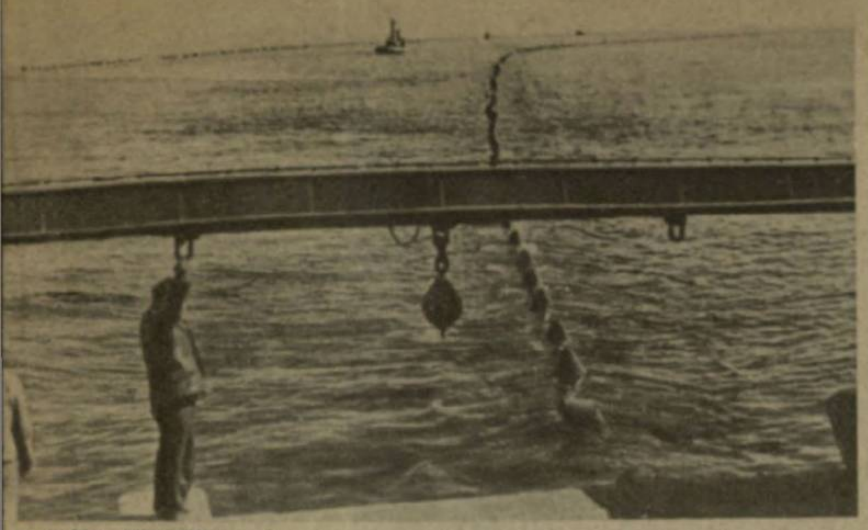

6. KÉSZ MINDEN!.. A tengeri munkáshadsereg elvégezte feladatát. Az acélhálók és az aknamezők a tenger titokzatos mélyén ringatóznak s a kijelölt, keskeny szabad utakon az őrhajók örökös cirkáló szolgálata megkezdődik

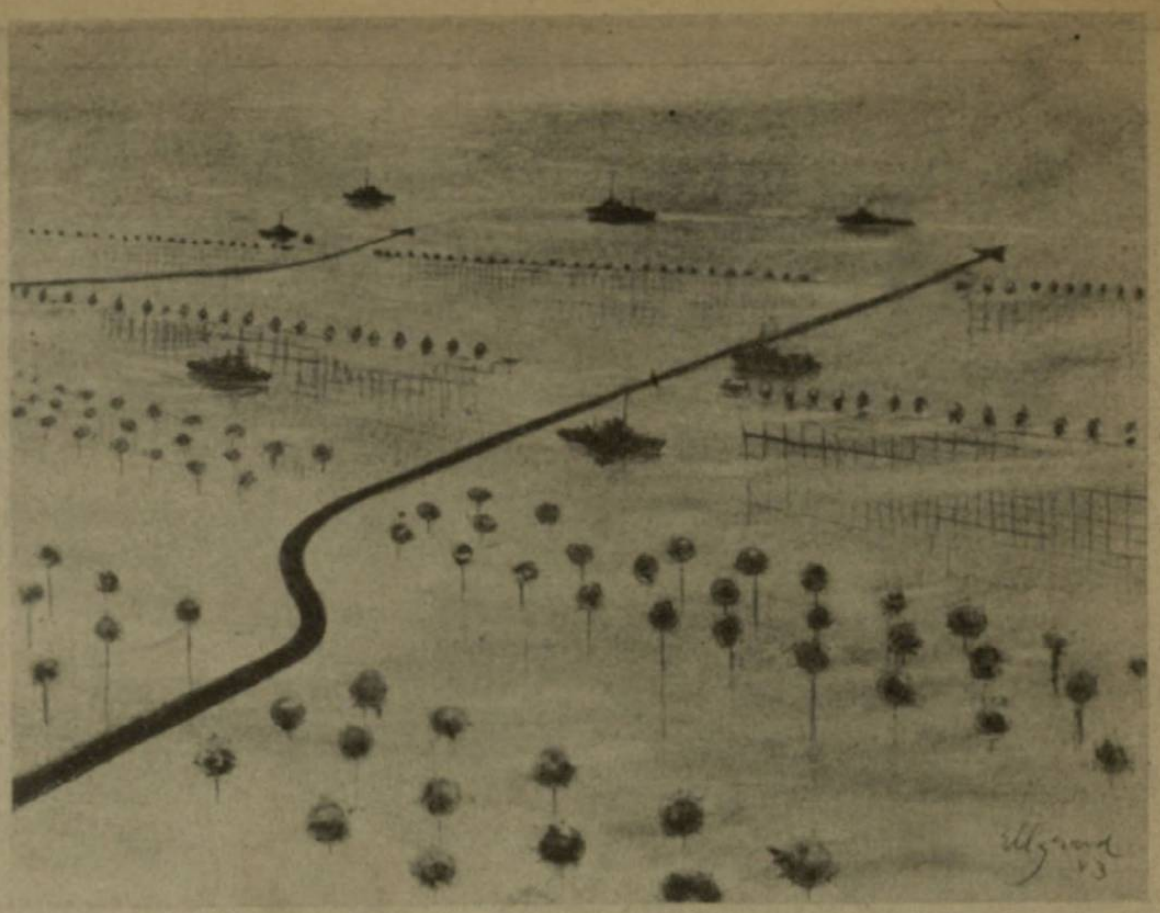

7. DE MI VAN A TENGER FELSZÍNE ALATT?.. Ez a pontos ábrázolás feltárja a titkot. A háttérben cirkáló őrhajók előtt, kétsoros acélháló függ a bójákon. Az acélhálók előtt lerögzített aknamezők húzódnak meg a tenger mélyén. Az aknamezők között is van bonyolult rendszerű átjáró a hajók számára, az erős vonalakkal jelölt két keskeny szakaszon, de ezeket a veszélymentes vízi utakat, csak a finn és a német hajók ismerik ... →

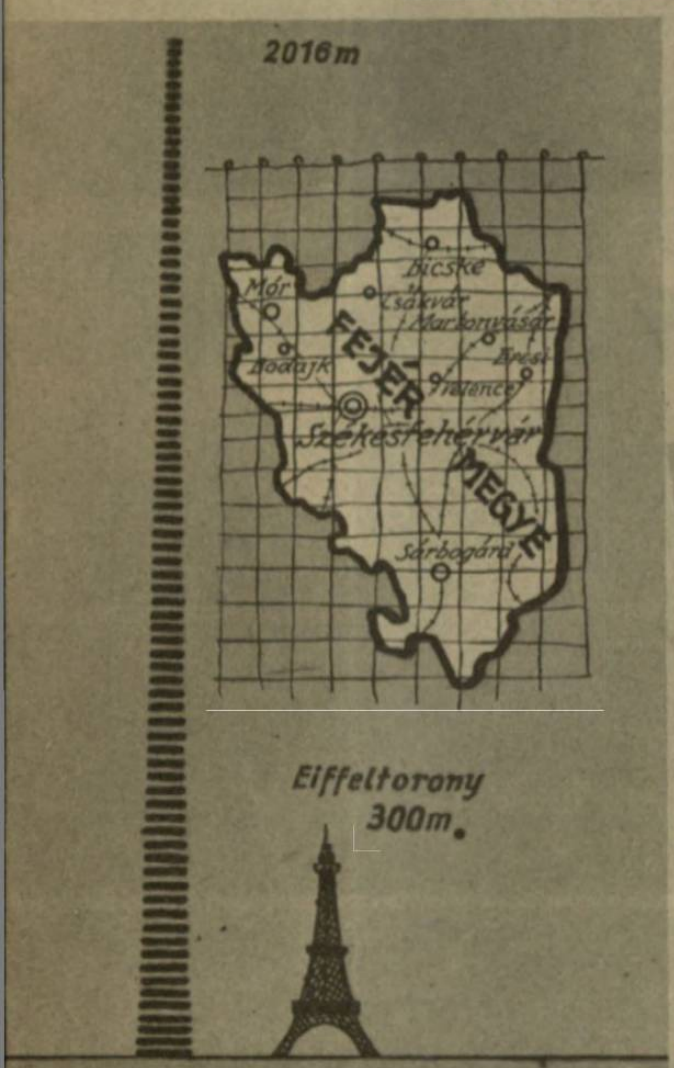

8. A HORGONYOK TIZEZREI RÖGZÍTIK A FINN ÖBÖL AKNÁZÁSÁT A TENGERFENÉKHEZ! Ezek a horgonyok egymásra rakva, 2016 méteres vasoszlopot alkotnának, hétszeres magasságában a párisi Eiffel-toronynak. A tengeralattjárók ellen lebocsájtott acélhálóval pedig egész Fejér vármegye területét be lehetne fedni... ←

9. HÁLÓBA KERÜLT A SZOVJET TENGERALATTJÁRÓ... Áttapogatódzott az aknamezőkön baj nélkül, de belebonyolódott az erős acélháló hurkaiba. Kétségbeesetten próbálja átszakítani, de nem sikerül, csak a bójákat húzza le erőlködésével a víz alá... Az őrhajók a lemerült bóják helyén vízibombákat és torpedókat dobálnak a mélységbe.

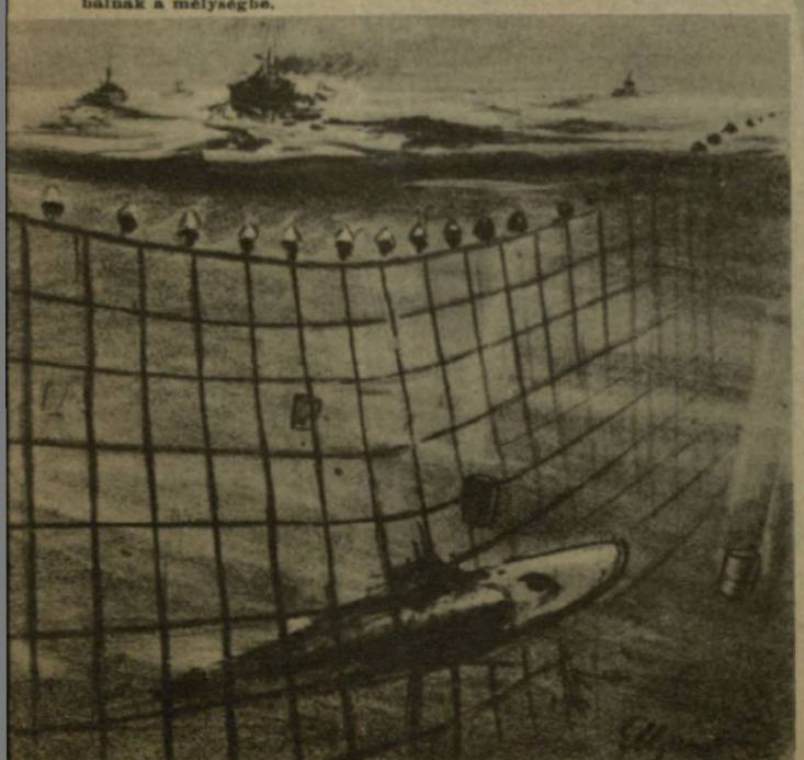

10. A VÍZIBOMBA LESZAKÍTJA A SZOVJETTENGERALATTJÁRÓ TORNYÁT! Már csak a tenger fenekére csúszhatik a hálóból, a szétrobbantott bűvárnaszád... Az elzárt Finn-öbölből nincs út a szabadba... →

MINDENT EURÓPÁÉRT

A MAGYAR FUTÁR EGYEDÜLÁLLÓ KÉPRIPORTJA A VÖRÖS HADSEREG TÉLI TÁMADÁSAINAK ELHÁRÍTÁSÁRÓL

1. A STUKÁKAT IRÁNYÍTÓ PÁNCÉLOS TISZT. Harc közben, az első vonalból ád utasításokat a zuhanóbombázóknak, mintha fent ülne a vezető repülőgépben... A beszédösszeköttetés az ég és a föld között, a technika segítő csodája ←

↑ 2. FELROBBANT A SZOVJET lőszerkészlete a tűzérség vonalában s a pokoli tűzijáték megállította rövid időre a német ellentámadást is a zsadovi térségben. Így szerencsés stukatámadás borította lángba a frontot....

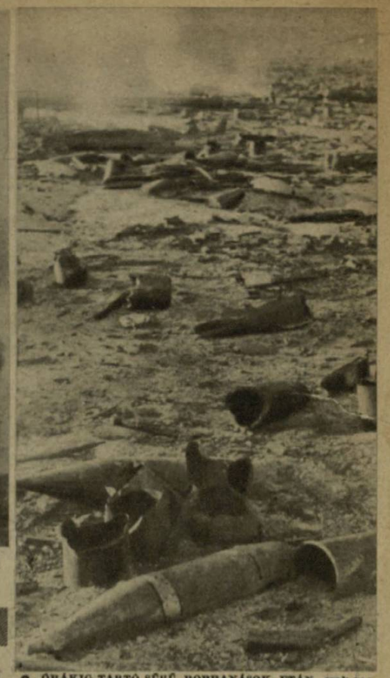

3. ÓRÁKIG TARTÓ SŰRŰ ROBBANÁSOK UTÁN, csak vas és acéltörmelék borította a csatateret. Elűzték a szovjet lövegek is...

4. ... ÉS EZ A PUSZTULÁS TÖRVÉNYÉNEK SZENZÁLYE... A tűztengerben néhány láda, szovjet lőszer épen megmaradt. Még a faláda sem pörkölődött meg...

AZ ÉLET-HALÁL PILLANATA!... A keskeny sáncon dühöng a hatalmas szovjet harckocsi s a fiatal grénátos tiszt a kedvező pillanatnyi várja, hogy a fejje fölé kerülő páncélosra elhelyezze a tapadó aknát, amelynek robbanása után kezdődhetik a közelharc a szovjetkolosszus ellen...

TŰZÉRSÉGI PERGŐTŰZ A NEVELI CSATATÉREN. A gránátosok lehúzódnak az árok mélyébe, a Tigris a szovjet tűzérséget lövi s a megsebesült német harcos a hóval tele árokból tapogatódzva indul a segélyhely felé...

↑ ILYENEK A SZABAD HARCI ÁLLÁSOK FOGHELHINCSE TERÉSÉGEBEN. Mindennap megrohamozzák a vörösök ezeket az árkokat, amelyekben arányring kevés katona, a legkiválóbb fűhúzókat fegyverekkel terí vissza a támadásokat...

ÉJJEL-NAPPAL dörögnek az ágyúk a leningrádi szervonalon!.. ←

SZÉTSZAGGATTA A VIHAR a távírószálakat az ilmen tó környékén. Téridő jeges viben dolgoznak a katonák a vonal megjavításán

EZ A HÍRES «ELEKTROMOS GÉPPUSKA»... A szovjetkatonák nevezték el így a német gránátosok nehéz géppuskáját, amelynek semmi köze sincs az elektromossághoz, de fő kezekben félelmetes elháritó fegyver

A KERÉKES SZOVJET GÉPPUSKÁT maguk után húzzák a rohamozó vörösök, sokszor a német állásokig s a sáncok mellvédein kézi tusákban omlik össze a támadás...

ELÉG VOLT!... A földalatti kis tüzelőállásból, feltartott kezekkel bújt elő a szovjet ← géppuskás katona

BEFEJEZŐDÖTT AZ UTCAI HARC. Fegyvertelenül szállingóznak elő a romok közül a szovjet katonák

HORVÁTORSZÁG ESZAKI RÉSZÉN a partizánok felrobbantották a vasuti sineket. A gránátosok gyorsan elvégzik a javító munkát és néhány óra mulva, —

... már a német páncélos vonat veszi át a veszélyeztetett vonalon a rendbiztosító szolgálatot ... →

HÓVIHARBAN osztja ki a parancsnok tisztjeinek és katonáinak a vaskeresztet a boszniai hegyek között. A felállott díszszázad alig látszik az erős ←havazásban ...

PÁNCÉLTÖRŐ LÖVI a bekerített partizánok állását, amelyből gránátvető tűzzel a rendteremtő osztagra ...

AMIKOR MÁR ELHALLGAT a kommunisták gránátvetője ... A szerb felkelőkhöz, repülőgépekről dobálják le a modern fegyvereket. Angol gyártmányú a java, de maradt fegyverzet a Badoglio-kormány idejéből is a Balkánon, — először gazdátlanul ...

Szorongatják

Képes beszámoló a balkáni harcok

MUZULMÁN ÖNKÉNTESEK harcolnak Tító kommunistái ellen a boszniai hegyek sziklái között ők kutatják fel a búvóhelyeket...

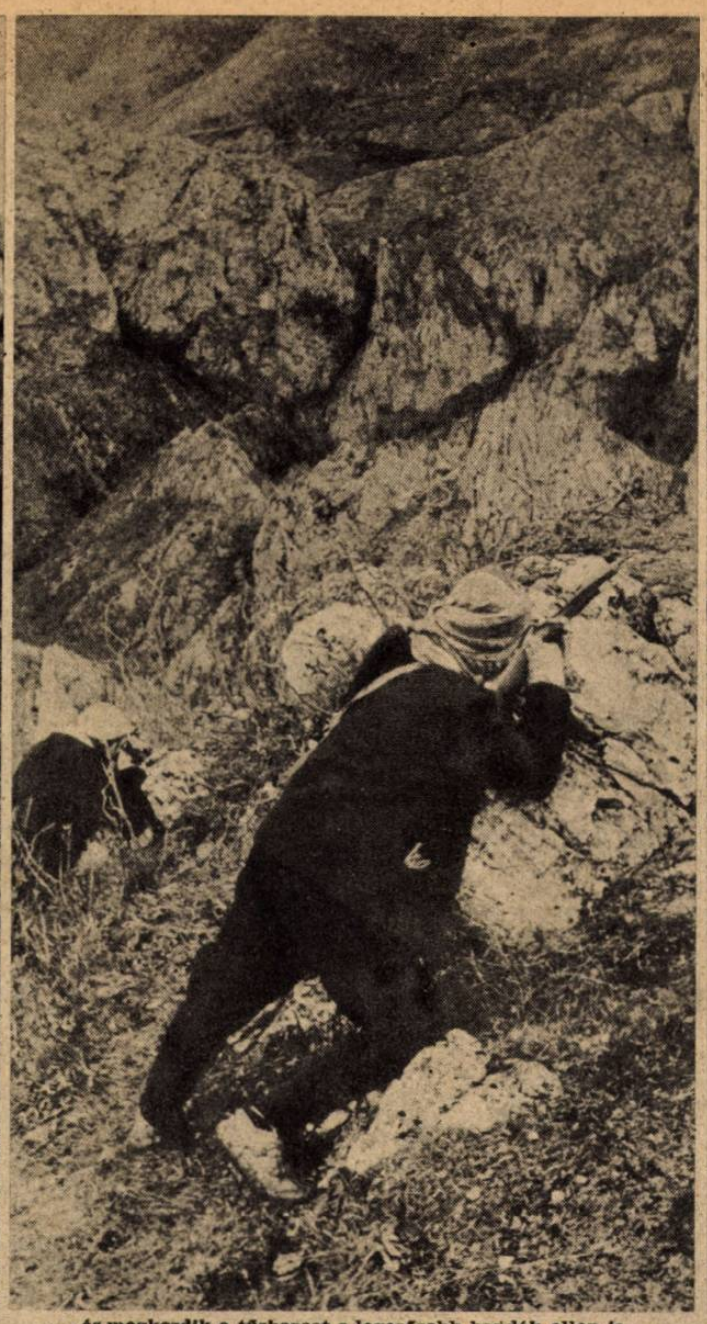

... és megkezdik a tűzharcot a legerősebb bandák ellen is...

A BEKERITŐ OSZTAG gyors menetben zárja le az új kört, s azután megkezdődik a támadás a partizánokra minden oldalról

Tito csapatait!

legújabb fejleményeiről

Összefoglaló jelentés számolt be az elmúlott héten arról, hogy december 1.-e és január 20.-a között Tito partizánjai 7192 halottat, mintegy 10.000 sebesültet és 3919 foglyot vesztettek. A német és horvát tisztogató csapatok zsákmánya ugyanezen idő alatt 8 páncélkocsi, 447 géppuska, 5856 puska, 125 aknavető, 64 ágyú, 130 tehergépkocsi, 13 rádióleadóállomás, 160 csónak, sok vitorlás és kereken 1500 ló és szarvasmarha volt. Ezekből a számokból már következtethetünk az új tisztogató műveletek arányaira és sikerére. Kemény harcok fejlődtek ki a Dráva-szakaszon, ahol 1000 partizán esett el Verőcénél; Szlavoniában, Lipik mellett vertek szét egy nagyobb partizán alakulatot; az Adriai tengerpart mentén Zengg városát, Hvar és Solta szigetét vesztették el a felkelők s nagy veszteséget szenvedtek Bosznia és Szerbia határvidékén is. Tito bandáinak főereje felmorzsolódik számos helyi ütközetben s a kommunista alakulatok egyesítésének tervét megbuktatja a gyors német-horvát hadművelet...

VÁRATLAN MEGLEPETÉS. A hegy lejtőjén a kommunistákhoz verődött olasz katonák tűntek fel... Az olasz fegyverletétel által okozott lelki zavar volt az oka a viselkedés szörnyű összevisszaságának. Igaz viszont, hogy az olaszok is örülnek a találkozásnak s békésen vonulnak be a fogságba. Még a fegyvert sem veszik el tőlük, mert úgysem használják...

AZ ÖSSZESZEDETT HADIFOGLYOK SZÁZAI várják elszállításukat

FURCSA DOLOG A BOSZNIAI HÁZTARTÁS! Erősen állította a jó asszony, hogy az ő házában nincs semmiféle hadiszer s távollévő ura is a világ legbékésebb embere. A közelebbi vizsgálatnál azonban, egymásután került elő jónéhány töltényöv a ládafiából. Ezért nehéz a rendteremtés...

A NÉMET EJTŐERNYŐSÖK gránátvetője dolgozik a megtámadott harci szakaszon

A NEHÉZGÉPPUSKA TÜZE állítja meg a felderítő amerikai osztagokat

Súlyos harcok

A NÉMET PÁNCÉLOSOK a Nettunonál alakított angolszász hídfő ellen vonulnak fel

AZ OLASZ FÖLDMŰVESEK kis batyuval menekülnek az új hadszintérről, ahol a páncélosok csatára vonulnak fel . . .

A feketeinges olasz fiatalság önként mozdult meg hogy Rómát, a birodalmi gondolat hordozóját, a fénylő mult és tisztes jövő zálogát védelmezze, ha az ellenség fenyegetése közeledik hozzá. Fegyvert követelnek a harchoz, melyre a becsület ösztönzi őket, s ez a becsületes kiállás talán már nyitánya az itáliai földért minden percben meginduló küzdelemnek . . . Az ellenfelek méregetik egymás erejét, s pár napig most hallgatni kényszerülnek a római semleges újságírók is, akik-

NÉMET ROHAMÁGYÚK a bevetési parancsot várják Clark tábornok inváziós csapatai ellen

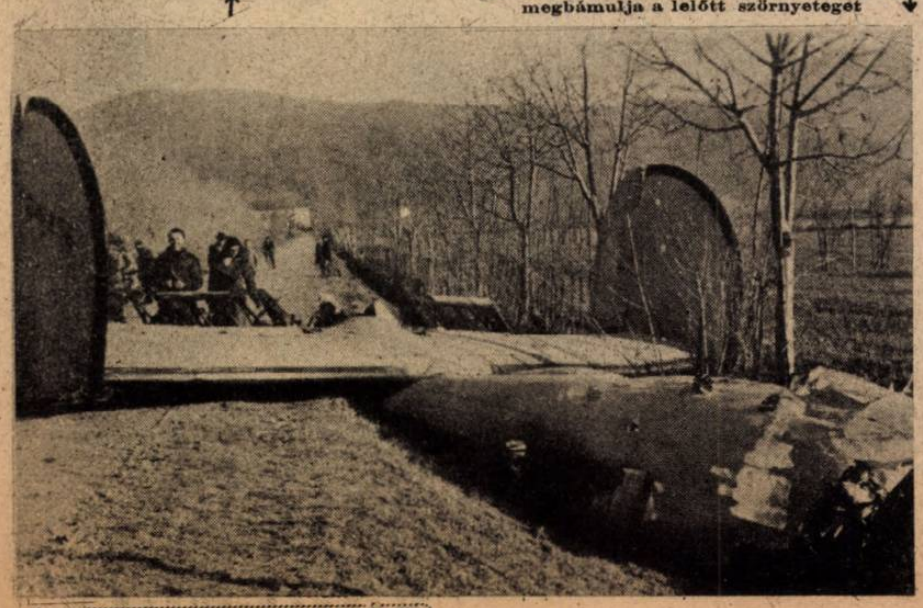

NÉGYMOTOROS ANGOLSZÁSZ bombázó roncsai Róma közelében. A lakosság is megbámulja a lelőtt szörnyeteget

EJTŐERNYŐS ROHAMOSAPATOK szállják meg a déli irányból Róma felé vezető összes utakat . . .

UTCAI HARC EGY DÉLOLASZORSZÁGI VÁROSKÁBAN. Nehéz légvédelmi üteg lövi az angolszász csapatok betörési helyét

AZ ABRUZZOKBAN véres ütközetekben kísérlik meg az angolszászok az áttörést, de rohamaikat legyöngíti a legtöbb helyen, a kiváló hegyi állásokban elhelyezkedett, kisszámú német védősereg →

Olaszországban

nek megtiltották, hogy lapjaikat a hadihelyzetről tájékoztassák. A viharelőtti terhes csend lesz ez, melyben már érzik a villámok irtózatos lobbanásának minden feszültsége. A nettunoi hídfőre záporként hullnak éjjel-nappal a bombák, s a szövetségesek készenléti állásai felé egymást előzve, üvöltve szállnak a német nehéztüzérség gránátjai. A felderítő csatározások korszaka vége felé jár s a holnap kifürkészhetetlen ködében a döntést érleli az idő...

HEVES ÁGYÚTŰZ akadályozza meg az angolszász hídfő kiszélesítését

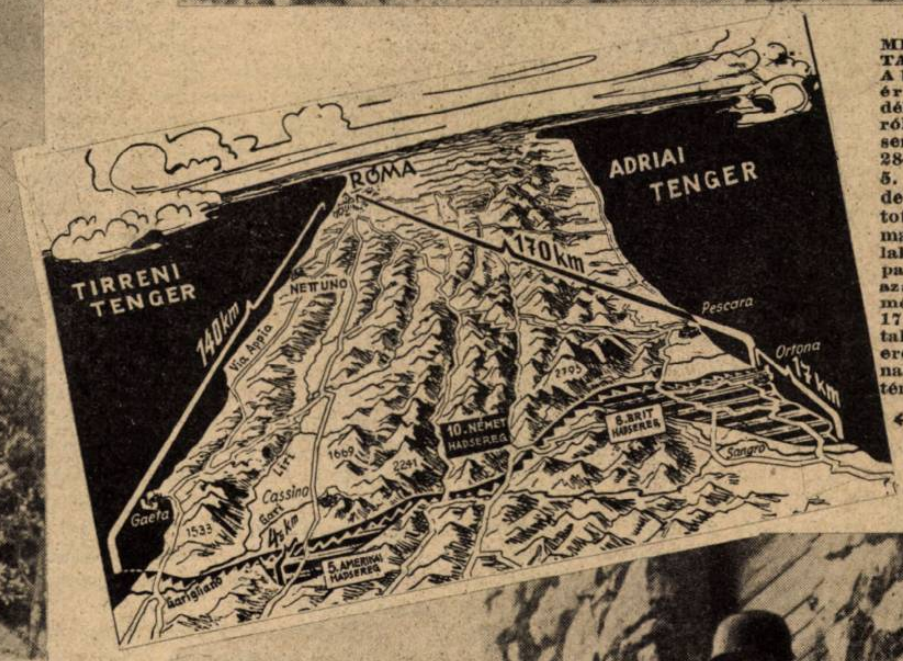

MENNYIT HALADTAK ELŐRE?... A berlini «Das Reich» érdekes térképe a délolaszországi frontról. A 8. angol hadsereg 1943 november 28-án, az amerikai 5. hadsereg pedig december 5-én indította meg a nagy támadást a német vonalak ellen. A nettunoi partraszállás napjáig, az amerikaiak 4-5 kilométert, az angolok 17 kilométert haladtak előre, a térképen erős párhuzamos vonalakkal megjelölt térségben... ←

ÓVATOS ELŐNYOMULÁS egy kis hegyi városkában, amely már többször gazdát cserélt a kemény küzdelem során

MINDEN HÁZAT átkutatnak az ejtőernyősök, mielőtt a főcsapat tovább haladna előre →

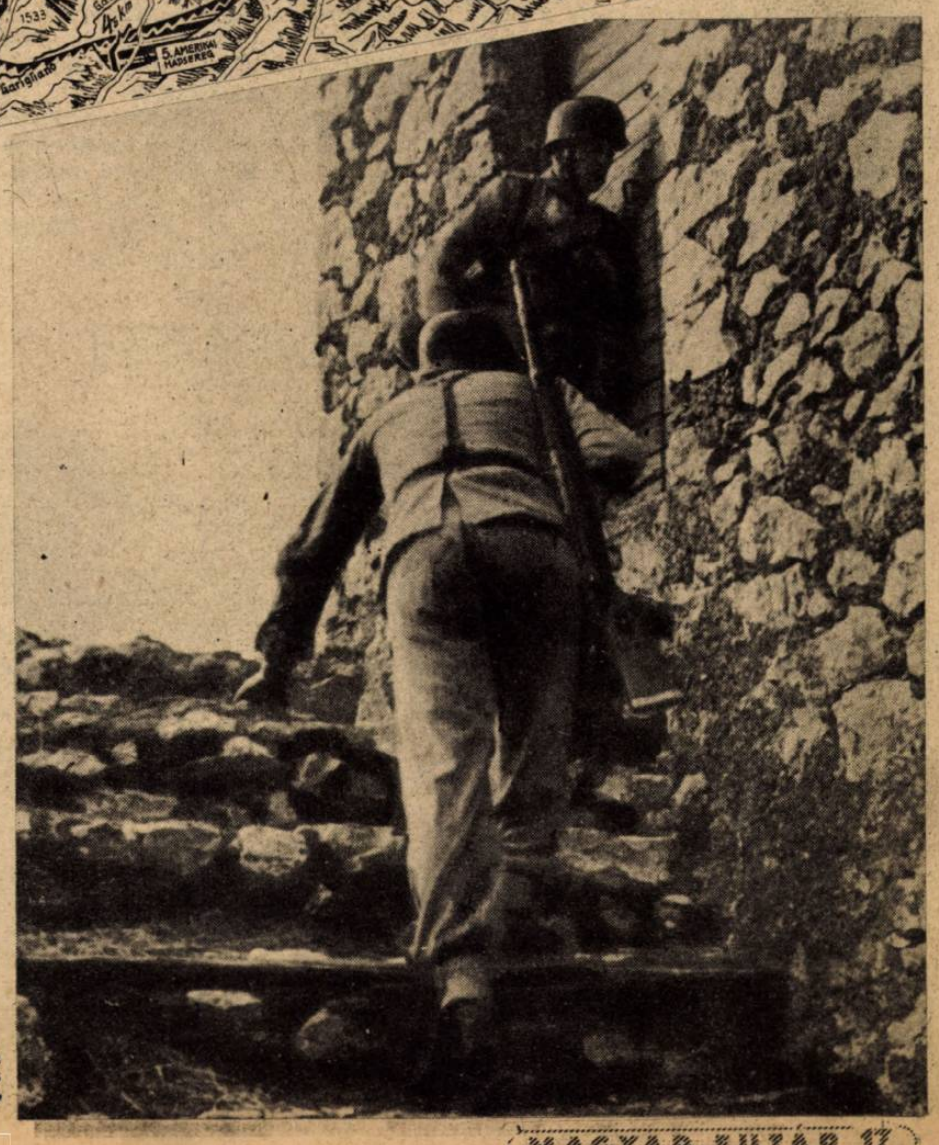

A HÉT LEGÉRDEKESEBB KÉPE: A brilliánsokkal kitüntetett Novotny százados, a világ legeredményesebb vadászrepülője, visszaérkezik támaszpontjára, 250-ik légi győzelme után! A példátlan lelki és testi erőfeszítés s az ellenséges gépek rajaival vívott nehéz harc bizonyítéka ez a csodálatos kép...

WITTGENSTEIN HERCEG, a tölgyfalombos fiatal repülőőrnagy, a német éjjeli vadászok hőse, a 83-ik ellenséges gép lelövése közben, hősi halált halt. Utolsó útján 5 angolszász terrorbombázót lőtt le!...

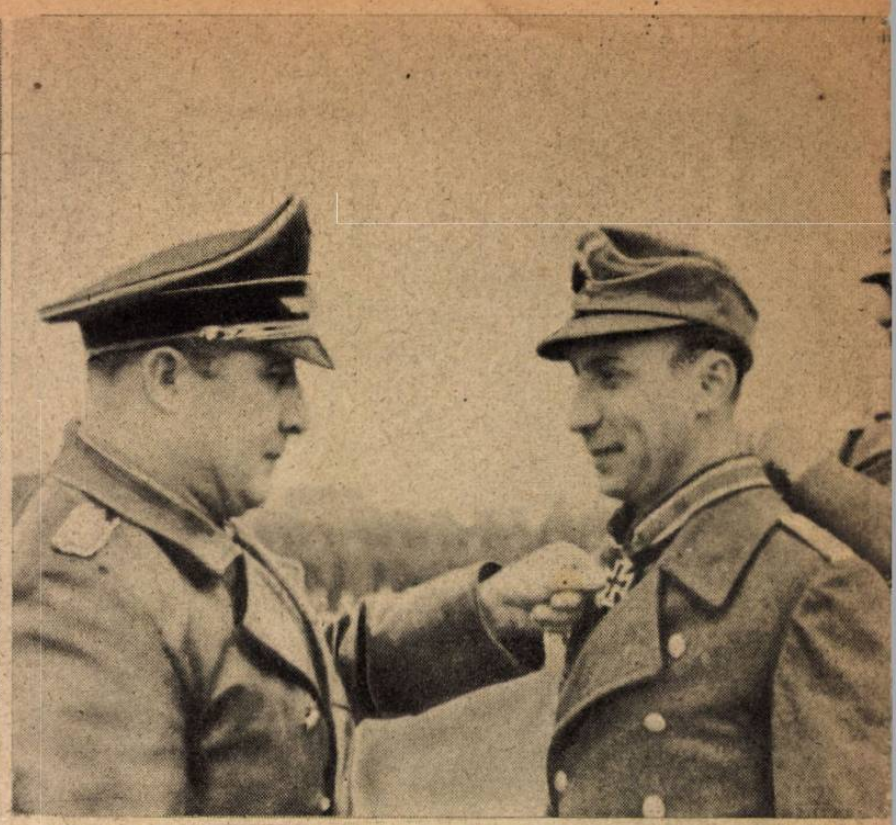

700 LÉGI BEVETÉS UTÁN kapta meg Günther Hitz repülőszázados a lovagkeresztet. Az ilyen teljesítmények védik meg Európát a bolsevista veszedelemtől...

HADIJELENTÉSEK,

Churchill megint elhalasztotta beszámolóját, amelyhez nem találta elég méltó kiséretnek a nettunoi inváziós hídfő ágyúinak dörgését, s a partraszállott csapatok mozgását a síkságon, ahol eddig nem volt módjuk megütközni senkivel, nem volt módjuk egy tetszetős hadisikert aratni, mert *Kesselring marsall egyszerűen nem mutatkozott hajlandónak gránátosait a hajók messzehordó ütegei elé vinni.* Az invázió vastagbetűs beharangozó fogadkozásaiból ez a vékonyka valóság támadt, viszont felrobbant az angolszász diplomácia időzített aknája: — *Argentina bejelentette, hogy megszakítja diplomáciai kapcsolatait a tengelyhatalmakkal.* Hogy a hasonlatnál maradjunk, — a hangos explozió korántsem keltett akkora megrendülést a világközvéleményben, mint talán Londonban és Washingtonban számították. Régen tudta mindenki, hogy *az USA irgalmatlan gazdasági és politikai nyomása előbb-utóbb kikényszeríti a délamerikai ország elhatározását.* Európával megszakadt a kereskedelmi forgalom, a roppant mezőgazdasági raktár, a termékeny Argentina képtelen volt exportálni, s egyetlen fogyasztó piaca úgyszólván az Unio maradt. A búza ára zuhant, a kávéval már vonatokat se fűthettek, a pampák szarvasmarha-csordáira nem akadt vevő, a húskonzerv-gyárak leálltak. Washington csak immel-ámmal vásárolt, iparcikkek szállításáról hallani se akart s az amerikai tőzsdéken kegyetlen, céltudatos spekulációt vezényeltek az argentinai pénz és papirok ellen... A hiteleket bámulatos egyöntetűséggel mondták fel, vagy tagadták meg, a profitra most az egyszer nem néző bankárok New-Yorkban s a tőke, mely a háború kezdetekor olyan vadul menekült az Államokból Buenos Ayresbe, meggondolva magát, ki szándékozott vonulni az argentinai vállalatokból.

A rádió széjjelrepítette a földkerekségen a hírt, de a hallgatóságot kissé elgondolkoztatta *Ramirez* elnök lelkesnek egyáltalán nem mondható sürgönye, amelyet riodejaneiroi nagykövetének küldött, leszögezve benne, hogy *„az ország népe nem követelte a kapcsolatok megszüntetését egyik hadviselő állammal se, de nem is követelhette, mert Argentina hagyományos politikája mindig az egyetértés és béke fenntartására irányult...“* Ha ehhez még hozzávesszük a kormány négy tagjának lemondását is, mindjárt tisztán látjuk, mennyire — szabad akaratból tette meg Ramirez elnök lépését, a diplomáciai viszony megszakítására.

Véletlen-e vajjon, hogy ugyanakkor *Spanyolországgal szemben is megnyilvánul a demokráciák barátságtalan magatartása?* Hogy Amerika megszüntette az Ibér félszigetre irányuló olajszállítást, hogy spanyol hajókat megállítanak, átkutatnak a tengeren, vagy vizi csendőrök módjára Gibraltár komor sziklakikötőjébe kísérnek? *Úgy tűnik, mintha az angolszász hatalmak el akarnák szakítani Spanyolországot tekintélyes hátvédeitől, az ibero-amerikai köztársaságoktól, bezárni a félszigetre és gazdasági szankciók fenyegetéseivel olyan lépésre bírni, amelyet az ő érdekeik kívánnak.*

A fegyveres arcvonal

helyzete készteti diplomáciai frontokon kíméletlen lépésekre a szövetségeseket. Keleten a moszkovita-offenzíva, — bár a tél lassan vége felé közeledik, — egyáltalán nem hozta meg a várt sikert, s hiába pazarolták el a gépek és emberek százezreit a bolsevista marsallok a gigászi küzdőtér tág arányai között. *Teret ugyan nyertek, de csatát, a hadászat klasszikus meghatározása szerint, egyetlen egyet sem.* Hasztalan tapogatták végig a Jeges-tengertől a Krimig nyujtózó arcvonalat, hiába próbáltak súlypontokat alkotni az áttörésre, a vége az lett, hogy a leningrádi erődöket kellett rohamozniok, a három év óta szüntelenül épített állásokat, ha csak végkép abba nem kívánják hagyni a téli hadjáratot, mert középen és délen lélegzethez kell juttatni a súlyosan megpróbált hadosztályokat s feltölteni a tartalékból a megcsappant kereteket...

Az elmúlott héten még Kercstől az Ilmen-tóig, végig az egész arcvonalon élénk volt a mozgás, bár a déli szakaszon már csupán helyi jellegű vállalkozásokra futotta a megtépázott vörös erőkből. Csupán a Pripjet és Berezina között tartott tovább a súlyos elhárító csata, nagy szovjet páncélos veszteségekkel, s egyébként eredmény nélkül... A Baltikum felé irányuló áttörési kinérlet se kecsegtet sikerrel s a mocsarak közt iszapba, sárba fulladtak a rohamra küldött nehéz harckocsik, amelyek biztos célpontul kínálkoztak a német elhárító tüzérségnek. Egyetlen napon, *pénteken 234 páncélos veszett el itt s fekete péntekje volt azoknak a vörös csapatoknak is, amelyek Zsaskovtól délnyugatra és*

A BRILLIÁNSOKKAL KITÜNTETETT SCHULZ PÁNCÉLOS VEZÉRŐRNAGY A CSATATÉREN. A harckocsi támadások legnagyobb hőse visszaérkezett hadosztályához s újra személyesen vezeti fiatal, de a harcokban már veterán katonáit...

A TÖLGYFALOMBOS MÜLLER SZÁZADOS (középen), Almendinger gyalogsági tábornok beszédét hallgatja, kitüntetésének átadásánál. Müller százados rohamágyú osztaga, a keleti front középső szakaszán, vakmerő támadással áttörte a szovjet arcvonalat s új hadművelet útját nyitotta meg

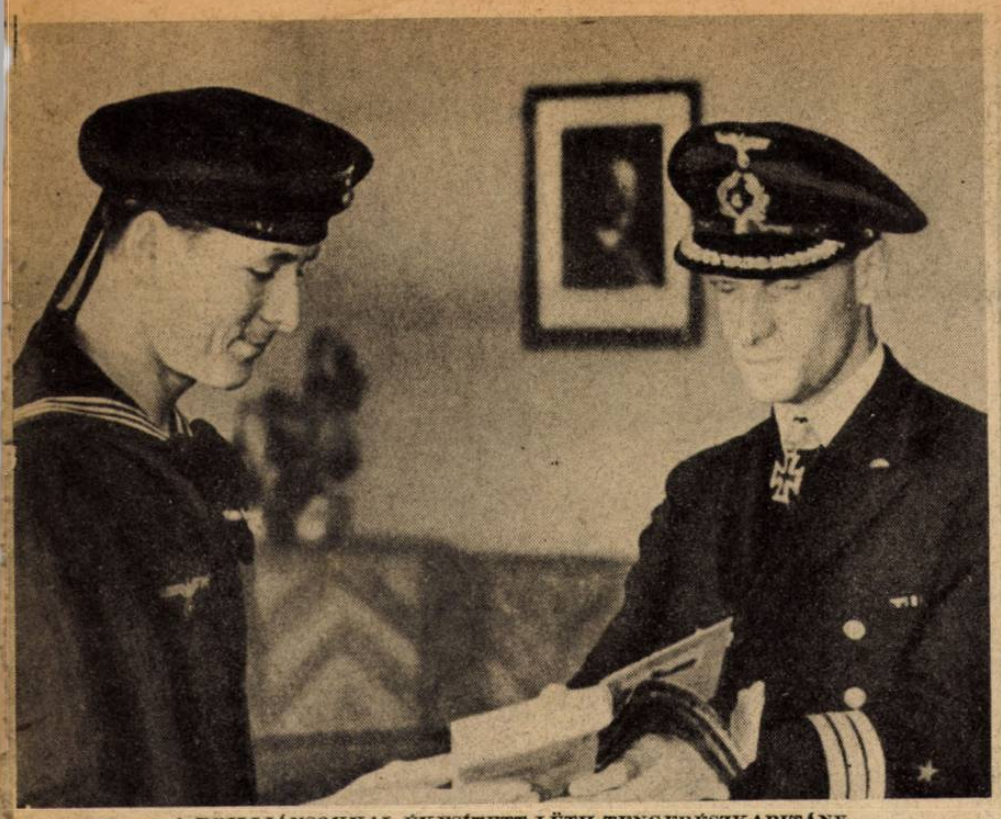

A BRILLIÁNSOKKAL ÉKESÍTETT LÜTH TENGERÉSZKAPITÁNY, a közös hősi harcokról írott könyvet kiosztja bajtársai között

A LOVAGKERESZTES HEINZ FRANKE KAPITÁNY, tengeralattjárójával 49.000 tonna ellenséges hajóteret, 2 rombolót és egy őrhajót süllyesztett el

A TÖLGYFALOMBOS BRANDERBERGER TŰZÉRSÉGI TÁBORNOK a Dnyeper-kanyar elmocsarasodott területén segít — kocsit tolni...

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Pogrebiscsetől északra támadtak: 115 harckocsijukat lőtték ki a védelem állásaiból.

Olaszországban

a nettunoi hídfőre szakadatlanul hullanak a német repülőbombák, az utánpótló hajóhadból minden nap elsüllyed a kikötőben néhány, s ma már kétszázezer tonnára becsülhető az a hajótér, amit a szövetségesek elveszítettek. Az Angliában ujjongva ünnepelt vállalkozásnak mostanáig ez a kézzelfogható eredménye, egyéb semmi... A jóval délebbre húzódó vonal sorsára ugyanis *nem gyakorolt hatást az invázió, az utánpótlási vonalakat, melyeken át a tizedik német hadsereg táplálkozik, egyáltalán nem volt képes zavarni a parti síkságon habozva, tétován kibontakozó ellenség.* Az angolszász hadvezetőség talán ravasz kelepcét szeretett volna itt felállítani s úgy gondolta, hogy Kesselring vezértábornagy egész tartalékát rázúdítja a partratett hadosztályokra, melyeket a tengerről, a csatahajók és nehézcirkálók messzehordó ágyúiból, kényelmesen megsemmisíthet.

Persze, ez nem történt meg, Kesselring nyugodtan elheyezkedett a hídfőt körülvevő dombokon, s azóta — a német nehézágyúk és csatarepülők végzik azt a feladatot, amit az angolok saját ágyúiknak szántak: a fedezéket nem nyujtó síkságon szakadatlanul tűzzel árasztják el az inváziós csapatokat, a felderítő harcra küldött erőket pedig kíméletlenül visszautasítják.

A két angolszász hadsereg, az Adria-partján és a Tirreni-tenger mentén még mindig csak tapogatózva halad előre, bár a hét végén úgy látszott már, hogy offenzívára határozzák el magukat Montgomeryék. Castellfortenál heves tüzérségi előkészítés után támadásra lendültek s némi területi nyereségre is szert tettek, San Eliza szakaszán azonban jóval kevesebb szerencsével végződött vállalkozásuk: offenzív kísérletüket háromszor is visszaverték a német védők.

A jelek azt mutatják hogy itt a harcok rövidesen döntő szakaszukba lépnek, s erre — bár közvetve — bizonyíték a Bariban összeült „felszabadítóbizottság" határozata is, amely meglepetésszerűen Viktor Emanuél azonnali lemondását követelte. A szövetségesek tiszta helyzetet akarnak teremteni a maguk szempontjából a végső összecsapás előtt, de a felhívás létrejöttében alighanem szerepe van Visinszkij elvtársnak, a szovjetbizottság vezetőjének is...

A légi háborúban

nincs sok szerencséjük a szövetségeseknek. A birodalom területe és Nagyberlin ellen végrehajtott terrortámadásaik minden alkalommal *keserves veszteségekkel járnak, mert az elhárítás új módszerekkel dolgozik megint.* Az elmúlt héten három ízben is volt berepülés Berlinre, de a kötelékeket már jóval a főváros előtt sikerült szétszórni s amerre elhaladtak, harcolva a vakmerő vadászokkal, égve lezuhanó négymotoros bombázók jelezték az utat. Csupán *a hét végén, a csütörtökön éjjel és szombatra virradón végrehajtott támadások hetvenöt gépébe kerültek az angolszász légi flottának.*

A tölgyfalombos Haje Hermann ezredes módszere, úgylátszik, sok keserű gondot okoz még a szövetségeseknek. A vasárnapi óriásméretű nappali támadás, amelyet nagy erőkkel hajtottak végre Majnafrankfurt és Berlin ellen, 100-nál több gépébe és 800 főnyi ember veszteségébe került a szövetségeseknek. Tizenkét óra alatt anyagban és kiképzett pilótákban ilyen érvágást elszenvedni, — felér egy szárazföldi vesztett csatával. Az elhárítás a tények súlyos bizonysága szerint mind eredményesebbé válik és ha a veszteségek ilyen magas százalékra emelkednek, lassan igenis meggondolandóvá lesz: érdemes-e a terrortámadásokat folytatni.

HITLER VEZÉR ÉS KANCELLÁR hadiszállásán a nemzeti szocializmus uralomra jutásának 11-ik évfordulóján, vasárnap rádióbeszédet mondott, amelyben ismét világos okfejtéssel bebizonyította, hogy Németország győzelme Európa megmaradását, a bolsevizmus győzelme pedig a kontinens pusztulását jelentené...

Az ázsiai térségben hasonló a helyzet, különösen Rabaulnál, melyet minden áron meg akarnak törni. A japán nagyvezérkar jelentése szerint itt a mult év októbere óta körülbelül ötezer gépet vetettek be az amerikaiak, s ebből az óriási flottából a harminckét támadás alatt — 1300 gép veszett oda. Valóságos légi elhasználó csata folyik itt, a győztes azonban alighanem az lesz, aki hosszabb ideig bírja az utánpótlást.

A LOVAGKERESZTES WITTMANN, egy Tigris-harckocsi vezetője, január 9-én, 66 szovjetpáncélost lőtt ki a rohamozó vörös hadsereg gépáradatából!...

SCHRAMM LOVAGKERESZTES ŐRMESTER 44 szovjet harckocsit semmisített meg a Donkanyarban

MUHR HADNAGY 26 nagy szovjetharckocsi kilövésével, a csatát eldöntő módon és önállóan avatkozott be az óriás küzdelembe. Lovagkeresztet kapott

A 20 ÉVES LOVAGKERESZTES BARTELS TÜZÉRFŐHADNAGY, bekerített ütegével 20 szovjet harckocsit lőtt szét Perekopnál, visszaverte a szovjet gyalogságot a krimi tatársáncokról s megakadályozta a vörösök északi betörését a Krimbe...

Magyar képhirado

A KORMÁNYZÓ ÚR AZ ORSZÁGOS TISZTI KASZINÓ SERLEGVACSORÁJÁN

A Kormányzó Úr jelenlétében a budapesti helyőrség tisztikara serlegvacsorán vett részt. Az ünnepi beszédet vitéz Szombathelyi Ferenc vezérezredes a honvédvezérkar főnöke mondotta

A MÁRIA TERÉZIA-REND ÚJ LOVAGJA

vitéz Oszlányi Kornél vezérőrnagy, a Mária Terézia-Rend lovagja

A Kormányzó Úr díszes ünnepség keretében, József kir. herceg, tábornagy és az ország legmagasabb méltóságainak jelenlétében avatta a Mária Terézia Rend lovagjává vitéz Oszlányi Kornél vezérőrnagyot, aki a tavalyi januári donmenti harcokban hősi helytállásával és vitézségével a magyar katonaerények nagyszerű példáját adta.
vitéz Oszlányi Kornél vezérőrnagy az első tiszt, akit e háború során a Rend lovagjává ütöttek

A Kormányzó Úr személyesen diszítette fel a Rend lovagi keresztjével a Mária Terézia Rend új tagját

A Kormányzó Úr szerencsekívánatait fejezi ki vitéz Oszlányi Kornél vezérőrnagynak

HONVÉDESKÜVŐ A MARGITSZIGETEN

Battal József tizedes és Parczeli Margit postásnő a Margitszigeti kápolnában esküdtek örök hűséget egymásnak. A derék magyar honvéd, aki vitézül harcolt a keleti fronton, a Horthy Miklósné-segélyakciótól kapott anyagi támogatással vásárolta meg új otthonának berendezését

Medgyessy Iván dr.-t, a Székesfőváros legutóbbi közgyűlésén egyhangúlag műszaki tanácsnokká választották

SIVERSENY KASSÁN

A Kassa környékén lévő hegyekben az Ottilia-menedékház vidékén futották le az év első nagyszabású siversenyét, a „Kassa visszatért" vándordíjért

A „Kassa visszatért" vándordíjért futott síverseny idei egyéni győztese: Beták Imre BGSE →

A MAC csapata (Katona, Hulényi, Harangvölgyi, Vinczo, Váradi) nyerte a csapatversenyt

A cél előtt: a nehéz terep leküzdése után egymásután futnak be a versenyzők

A Külföld humora a nagy európai megpróbáltatás idején

TITO PARTIZÁNJAI:

— Azt már tudjuk, hogy az angol flotta megment bennünket, csak azt nem tudjuk, hogy a hadihajók hogy jönnek fel ide a hegyre... (Lustige Blätter)

GAZDAG SZÉPLELKEK TÁNCA:

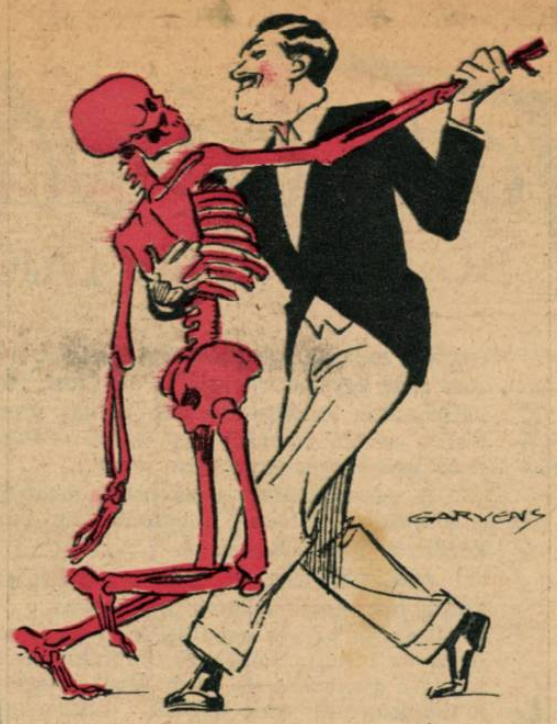

— Akik elhiszik, hogy a bolsevizmus már megváltozott s kacérkodni lehet vele... (Kladderadatsch)

NEMZETKÖZI SPEKU[illegible]

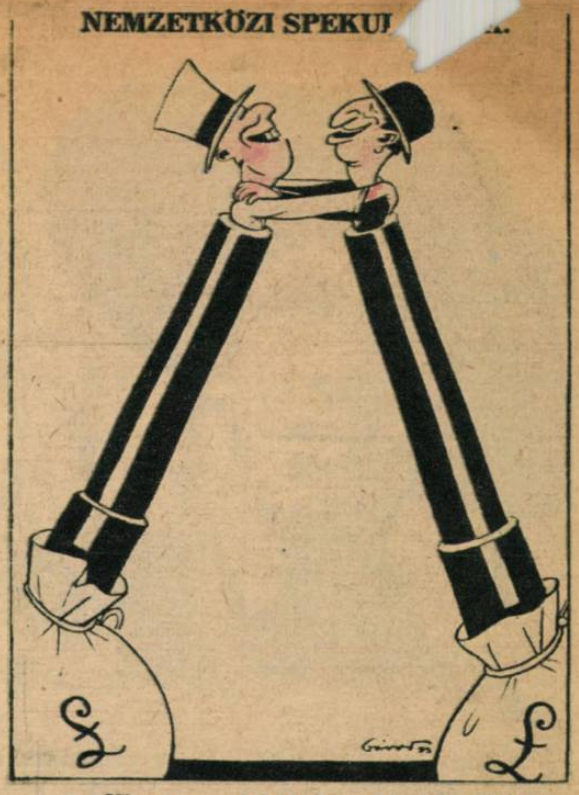

— Nincs semmi baj, Samukám! Tovább tart a háború!... (Lustige Blätter)

ÍGY LENNE SZÉP? — AVAGY

— a zsidók háború utáni álma... (Fliegende Blätter)

MISS AMERIKA GONDJA:

— „Ezt a medvét nehezebb megszelídíteni, mint az oroszlánt..." (Lustige Blätter)

A SZOVJET ÉS A KIS NÉPEK JOGA.

— Azért még mindig a régi szivarom ízlik a legjobban... (Lustige Blätter)

ÉHHALÁL INDIÁBAN.

— Szörnyű ez a hullaszag!...
— Hallgasson, hadnagy úr! Hozzá kell szokni a gyarmati levegőhöz... (Lustige Blätter)

NÉVTELEN LEVÉL EGY LONDONI SZERKESZTŐSÉGBEN.

— Azt írja, hogy közönséges csalók vagyunk, síberek és zsidó rémhírterjesztők. Micsoda szemtelenség! Ki lehet ez az ember?
— Ki lehet, ki lehet? Biztosan jó ismerősünk... (Lustige Blätter)

ÚJ TERMÉSZETI TÜNEMÉNY:

— Sáskajárás Szicíliában.. (Kladderadatsch)

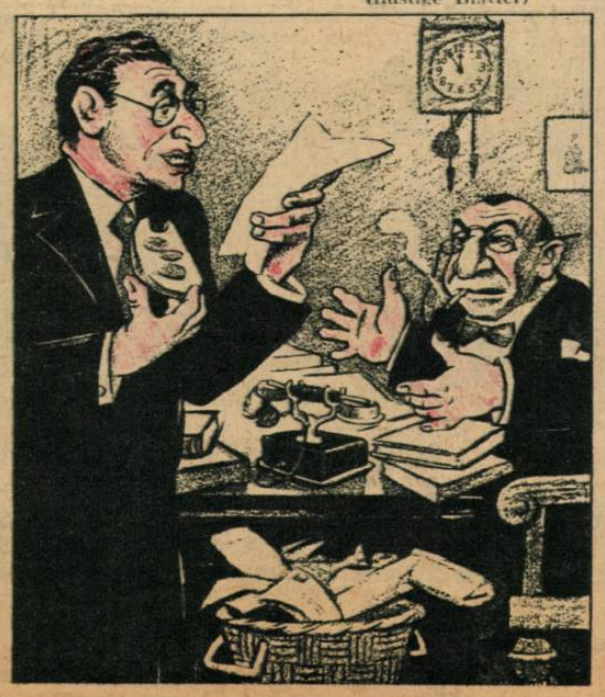

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(76)

Akkor már ő is tudta, hogy a proletárdiktatúra csúfosan megbukott, s azok, akik szerepet játszottak benne, hanyatt-homlok menekültek, — éppen úgy Bécs felé, mint annak idején az előle futók.

Hallgatta a panaszkodást, de szíve mélyén nem sajnálta Reményit. Senkit se tudott volna sajnálni azok közül, hiszen elvégre okai voltak, hogy ő idegenben kényszerült élni. Igaz, nyugodtan maradhatott volna Pesten is, a dolog egyáltalán nem vált olyan veszedelmessé, mint ahogy Andor jósolta. Pár embert megöltek, igaz, akasztottak is, főként parasztokat és urakat, meg katonákat, de a zsidó tőkések, akik elég bátrak voltak, hogy fejüket a hangosan ordító oroszlán szájában hagyják, — szépen túlélték. Ez is igen tanulságos dolog, lehet rajta gondolkodni, s fürkészni az okokat, bár Andor erről egyáltalán nem beszélt.

— Miben lehetek segítségére? — kérdezte késő délután, mikor alaposan kibeszélték már magukat. — Elég jó barátok vagyunk ahhoz, hogy megkérdezzem: van-e pénze?

Andor elutasítón intett.

— Nem pénz kell nekem! Csak szükségét érzem, hogy valakivel diskuráljak. Pénz? Nézzen ide.

Benyúlt a zsebébe és nagy köteg kék bankjegyet húzott elő.

— Ha mindaz, ami történt, pénz kérdése volna, akkor nekem boldognak kéne éreznem magamat, hiszen gazdagabb vagyok, mint valaha. Elmehetnék Párisba s élhetnék öt évig gondtalanul, szemlélődve, passzióimmal foglalkozva.

Keserűen elmosolyodott.

— Kedvesem, maguk végzetesen félreismernek minket! Én életemben mindig megvetettem a pénzt, most is útálom. Ebben nem vagyok zsidó, s tán itt van a tragédiám. Maga most szépen menjen vissza Pestre, s bocsásson meg nekem, hogy félrevezettem. Folytassa ott, ahol elhagyta, s ha szó esik majd rólam, kérem, ne engedje, hogy gúnyolódjanak rajtam.

Kezet nyújtott és aztán elment, hogy nem látta egészen tegnapig.

Igaz, a volt népbiztoshelyettes visszavonult tartózkodásának alapjábanvéve örült, hiszen nem használt volna új barátai előtt szerzett tekintélyének, ha egy kompromittált ember társaságában mutatkozik. Ezt Andor is érezte, sőt jobban tudta nálánál, — ezért kerülte végig, ezért nem mutatkozott egyszer se, s csak az utolsó estén állított be, titokzatosan felbukkanva, a kérdéssel:

— Igaz, hogy reggel utazik Pestre?

A bőröndök már ott álltak a szoba közepén gondosan lezárva, szíjjal átkötve.

— Igen, — felelte szemlesütve, maga se tudva: miért szégyenkezik ezen.

Andor bólintott, aztán vontatottan, mintha a szavakat úgy kellene összekeresgélnie, azt mondta:

— Kérem, közölje majd Hugóval, hogy látott engem. Nem sokáig maradok már itt én se... Nem szeretném, ha a jövőben bármi kellemetlensége támadna miattam, s nyugtassa meg őt, hogy nem szerepelek többé azon a néven, amelyet ő is visel. Ezt üzenem csak... Magának pedig kívánom, hogy boldoguljon a maguk fogalmai szerint.

Juda kissé kínosan érezte magát. Olyan volt ez a jelenet, mintha egy haldokló búcsúzkodnék az élettől, a világtól, az emberektől, akiknek a világos öntudatú távozó előtt illik szégyenkezniök.

Nem tudott mit válaszolni, félszegen állott bőröndjei fölött, s a helyzetet Andor mentette meg egy gyakorlati kérdéssel:

— Mi lesz most ezzel a lakással?

— Fogalmam sincs.

— Szívesen átvenném. Tudja, milyen nehéz most itt fedélhez jutni. Útálom a szállodát.

— Beszélhetünk Frau Schusterrel, — ajánlotta Juda.

— Kérem, vegyen pártfogásába, — mosolygott fanyarul Andor.

Túlzott buzgalommal segített a tervet nyélbeütni, s örült, hogy legalább ennyi szívességet tehet. Andor estefelé már be is költözött a lakásba, ő pedig búcsúzóul még egyszer végigjárta a várost. Nem, nem volt kellemetlen emléke Bécsről. S úgy gondolt rá majd vissza ezután is, mint egy szíves vendéglátó házára, ahol igyekeztek kedvében járni.

A vonat mellett a kalauzok megfújták sípjukat, s a mozdony lassan, megfontoltan, óvatosan húzni kezdte a hosszú kocsisort.

Juda hátradőlt az ülésen, s kizökkenve emlékeiből, a holnappal kezdett foglalkozni.

Lakása persze egyelőre nem lesz, s talán szállodába kell majd költöznie. Munkácson is eltölt pár napot a gyermekénél, aztán Évát látogatja meg. Ettől a találkozástól kissé húzódott, hiszen egy éve elmúlt már, hogy semmit se hallott a lányról. Mi történhetett vele? A szenvedély, mely egykor úgy lobogott benne, kihamvadt már, s ha rágondolt Gyéressy Ádám leányára, csak az emlékek melegítették fel szívét. Szép volt: — az egyetlen romantikus folt életében, de ostobaság lett volna többet is várni tőle, ezt most egészen világosan tudta már. S ha akar, elmehet tőle, szelíden elengedi. Hiszen asszonyt kell hozni a házhoz, anyát a gyermek mellé, örökké nem maradhat így, és Évából soha se lett volna neki való feleség. Jól megjegyezte Andor tanítását s érezte: mennyi igazság volt benne. Nem, magafajta embernek nem szabad kísérleteznie ilyesmivel. Szép csacsiság, forrófejű fiatalság, — kész... Most jöjjön a férfias cselekedetek ideje, a komoly családalapítás, olyan asszony oldalán, aki hozzá illik...

A bécsi esztendő alaposan megkomolyította. Nem voltak már álmai, nem akart feltörni abba a világba, melyet ott, az idegenben alkalma nyílt megismerni. Jó, a gróf urak szóbaálltak vele, tanácsait is kikérték, neki éppen úgy, mint Krausz Simonnak, — de soha, még véletlenül se, mámoros állapotban se tegezték le. Balassa úr, — ez volt a megszólítása, kínos pontossággal urazták, hangsúlyozottan, nehogy eszébe jusson bizalmaskodni. Minek törekedjék ezek közé? Tartsák csak meg a maguk három lépéses távolságát, a korrekt érintkezés szabályait, neki ez is elég lesz. S azon túl, ami még vigasztalásul megmarad: — a pénz.

Az üzlet legyen most jó ideig vezérlő csillaga, szerelme, s az üzlet olyan, akár a szenvedélyes szerető: nem tűr meg mást maga mellett.

A szántások, falvak, majd a Duna ragyogó csíkja futottak el a vonat mellett, s ő közömbösen vette tudomásul a látványt. Nem vert fel benne semmi érzést az se, hogy odaát a folyam túlsó partján most már egy új ország határai húzódnak. Pest... Pest... — ezt zakatolták a ritmikusan csattogó kerekek, ahogy a sínek végein zökkentek újból és újból.

Számára ez a város volt az ország, a haza.

Az állomások nevét csak azért hallotta meg, mert egyre közelebb igérték Pestet. Később már a folyosóra ment ki, s türelmetlenül cigarettázva bámult előre, hogy minél messzebbről megpillanthassa a szürke ködöt, mely a látóhatár szélén felgomolyogva jelenlétét jelzi.

A napfényben párolgó földeken emberek mozogtak, színes kendők, tarka szoknyák, kifényesedett kapák villantak, mint fellobbanó jelzések, melyekkel a határban dolgozó parasztok egymásnak üzenetet küldenek.

A budai hegyek kék csíkja láttán feldobbant a szíve, s mintha félne, hogy tovább viheti a vonat, sietősen szedelőzködni kezdett.

— Mindjárt ott vagyunk, — mondta a németnek, aki hálás mosollyal köszönte meg a figyelmeztetést.

Kelenföldön csaknem kiszállt a kopott, szegényes villamosok láttán, alig bírta türtőztetni magát, minden pillanatban az óráját nézte.

S mikor végre a Keleti pályaudvar visszhangosan kongó üvegteteje alatt megállt a vonat, elsőnek ugrott le a lépcsőn a kocsiból.

Az ismerős Rákóczi-út...

A cégtáblák az üzletek fölött, az emberi lárma, a házak szegényes, elhanyagolt külseje, — minden jól esett szemének. De mintha kisebbre változott volna Pest, összement, megtöpörödött, emlékeiben egészen másképpen élt a bécsi idők alatt. Ragyogónak, kívánatosnak, hatalmasnak látta, s most szegényen, dúltan, borzasan terült el szemei előtt. Megviselte az idő, megtépázták a napok. Az emberek is fáradtabbnak, kopottabbnak tetszettek. Persze... Sok minden történt itt. Szeretett volna kiszállni a kocsiból, hogy elolvasson egy plakátot, de aztán csak annyi időre állította meg, amíg a rikkancstól újságot vásárolt. Átfutotta a címeket, s a friss nyomdafesték szagával belélegzette az egész várost, problémáival, érdeklődésével, szellemével. Nem, nem sokat változott itt azért semmi.

A Vadászkürtben szállt meg, s ahogy lemosta magáról a port, mindjárt felhívta Reményi Hugót.

— Maga az, igazán? — hallotta Cecil hangját, melyben az őszinte öröm csengett. — Jöjjön hozzánk, amilyen hamar csak tud. Hugó mindjárt itthon lesz.

— Jó, — örvendezett ő is a fogadtatáson, — máris indulok...

Gyalog vágott át a Belvároson, néhány kirakat előtt megállott, s őszintén sajnálta Pestet, melyről most látta csak igazán, az egykor oly fényes üzletek

kifosztottságán, szegényességén: mennyire lezüllött. Takargatni igyekezett szegénységét, szemérmesen, de a szakértő szemet nem tévesztette meg e próbálkozás. Áru alig volt valahol, s Juda egy pillanatra eltűnődött azon, hogy vajjon érdemes volt-e mégis visszajönnie. Hogy igaz-e, amit mondanak: ebben a szegény, elesett, megkoldúsodott városban valóban olyan konjunktúra kezdődik? Majd Hugótól hall egyet-mást, ő bizonyosan nagyon jól tájékozott, hiszen egy pillanatra sem mozdult el innen.

Vajjon mi van Sándorral? Ő is ott nyüzsgött Károlyi Mihályék körül, azt hitte, végre beteljesülnek álmai. Kompromittálta-e magát a diktatúra alatt? Ő ugyan sokkal óvatosabb volt, mint Andor, nagy opportunista, s tán mikor látta, hogy baj lesz, szépen félrevonult, vissza a kaszinóba, s a politikai karriér helyett inkább a megvagyonosodást választotta... És Komor? Megvan-e még a bank? Arra felé kellett volna menni, hogy lássa az ismerős házat, s a cégtáblát, melyről az ő nevét levették.

Két lépcsőfokot is ugrott egyszerre, mikor befordult a házba, oly türelmetlen volt.

Ismeretlen cseléd nyitotta ki az ajtót, s megkérdezte tőle: mit kíván. Egyébként semmi sem változott. Hangjára a szalónból kinézett Cecil, s messziről nyújtotta feléje keskeny, fehér kezét. Megviseltnek látszott, kissé öregedett, szeme körül vékony, fínom ráncok sorakoztak, s tekintetének régi, bársonyos fénye is megtörött.

— Jöjjön, jöjjön... — mondta kedvesen, — Hugó már itthon van. Nem is képzeli, mennyire örül magának...

Hugóval egyszerre értek a szoba közepére. A fürdőszobából jött, haja még nedves volt, s látszottak rajta a fésű nyomai. Alaposan megkopaszodott. Most már csak néhány szál lebegett homlokán, azt kapargatta gondosan fénylő fejére. Arca megviseltnek, fáradtnak látszott, szeméből kialudt az éber lobogás, mely valaha egy szűntelen készenlétről, szakadatlan figyelemről árulkodott tekintetében. Homlokát mély barázdák szántották keresztül-kasul; úgy festett, mint egy súlyos gondokkal küzdő ember, aki képtelen már titkolni mások előtt bajait.

Összeölelkeztek.

— Hát visszajött... — csak ennyit mondott, de karja szorításában volt valami nagyon őszinte öröm.

Juda tréfálkozni próbált.

— A magamfajta ember nem vész el könnyen .. Nem fújt olyan nagy szél, ami a tengerbe sodort volna.

Hugó kíváncsi, fürkésző tekintettel alaposan megnézte s közben csendes hangon mondta:

— Magának fogalma sincsen, milyen nagy szél volt ez és hány embert fújt el nyomtalanul... Sok minden történt, amiről maga nem tud. Jöjjön, üljünk le. Rengeteg kérdezni valóm van és én is sok mindent el szeretnék mondani.

Cecil pálinkát, poharakat, szivart rakott eléjük, az ismerős kis asztalra. Az ő mozgása is mintha sokkal fáradtabbá vált volna ez év alatt. Határozottan volt benne valami öregasszonyos. Judának futólag eszébe jutott, hogy tán ő maga is alaposan megváltozhatott, csak éppen nem vette észre s ezek ketten ugyanúgy sajnálkoznak fölötte titokban, mint ő teszi.

— Mikor érkezett? — kérdezte Hugó, egészen közel vonva hozzá a nagy karosszéket.

— Most. Alig két órája.

— Kedves, hogy először hozzánk jött el.

— Megbízásom is van...

— Andor?

Juda bólintott.

— Igen. Bécsben találkoztam vele. Ő vette át az ottani lakásomat.

Cecil sóhajtott.

— Szegény Andor . . . Képzelem, hogy megváltozhatott.

— Nem, nem túlságosan... Tán fáradtabb, mint régen, de egyébként...

Hugó legyintett. Sok keserűség volt a mozdulatban.

— Engem jobban megviselt az ő sorsa, mint őt magát, tudom... Hányszor figyelmeztettem...

Cecil sajnálkozva vágott közbe:

— Ne bántsa. Elég baja van neki, szegénynek.

— Nézze, hogy védelmezi! — tört ki Hugó. — Buta politizálásával engem tán örökre tönkretett és még ő a szegény. Most mondja... Elhiszi, milyen nehéz az én helyzetem? Itt ma mindenki antiszemita, a zsidókat verik az utcán, ordítoznak a népgyűléseiken ellenünk és ha én megpróbálok valami szerény üzletet csinálni, még azt is a szemembe vágják, hogy a népbiztos testvére vagyok... A fene ette volna meg az egészet. Ő persze meglógott, mit bánja, hogy mi történik itt! Különben maga tudja legjobban, hogy azelőtt se bánta. Utánam az özönvíz...

— Ne beszéljen így a testvéréről...

Cecil Hugó vállára tette a kezét, csillapítón.

— Testvérem, testvérem... Ő se sokat törődött énvelem! Hiszen egész életében egyebet se tett, mint gúnyolta a foglalkozásomat, jósolgatta, hogy mikor leszek koldús. Tudja, hogy míg az a... az a diktatúra tartott, nem is érintkezett velünk? Szégyelte, hogy a bátyja egy kapitalista... Na mit szól hozzá? Remek testvér, mi?

— De ő akadályozta meg, hogy a lakásunkat elrekvirálják, — szólalt fel védelmezőn az asszony. — Az ő révén kaptunk mindent, amire szükségünk volt. Igaz, hogy nem jött hozzánk, de gondoskodott rólunk. Nem bántottak bennünket, semmiben se szenvedtünk szükséget...

— Hagyjuk... Hagyjuk ezt...

Hugó nem akart a multról beszélni. Láthatóan felingerelte, ha rá is gondolt, kopasz fejbőre kivörösödött belé.

— Inkább azt mondja meg, mit csinál Bécsben.

— Nem marad ott sokáig, úgy tudom, Moszkvába készül... Vagy Párisba.

— Nyomorog?

Juda a pénzkötegre gondolt, amit Andor kezében látott és nevetett.

— Nem hinném... Csupa jó kék pénzt láttam nála.

— Mikor beszélt vele?

— Tegnap, mielőtt elutaztam.

— Üzent valamit?

— Igen... Hogy nem viseli ezután a maguk közös nevét.

Hugó ingerülten felugrott és öklével csapkodva a levegőt, fel s alá rohant a szobában.

— Látja, ez ő... Ráismerek! Nem viseli a nevemet! Mit érek vele, hogy Moszkvában, vagy Párisban kényeskedve hivatja magát Nadrágtalan Andornak, vagy mit tudom én, kinek! Itthon vett volna fel más nevet! Itthon mindenki pontosan emlékszik rá, kinek hívták! Tudja hányszor van kellemetlenségem miatta? Alig győzök kibújni belőlük... Az ördög vigye el, valahol egy elméleti forradalmár van a világon... A koldusoknak való az ilyesmi, azoknak, akiknek a rajtuk való ruhán kívül semmijük sincsen, akik, ha baj történik, elszaladhatnak a világ másik végére és hozzátartozóiknak se okoznak kellemetlenséget...

Most már megáradt belőle a panasz. Síránkozva mondta el sorban: hányféle zűrzavar keletkezett abból, hogy a népbiztos rokona, mennyiszer vágták a fejéhez s hogy üldözi még most is mindenki.

— Tudja, hogy a konkurrenciának mit jelent egy ilyen buta körülmény? — sziszegte. — Mindenütt azzal igyekeznek kitúrni a vállalkozásokból, hogy szemforgató felháborodással emlegetik azt a mákvirágot... Hány helyen sikerült nekik kitúrniok a legjobb üzletekből! Csupa méreg az életem miatta . . . S még ő üzenget sértődötten, hogy leteszi a nevét!

Cecil közbe akart szólni, de ingerülten leintette, s az asszony magukra is hagyta őket. Úgy tetszett, Hugó csak erre várt. Most már kiteregette minden baját, elmondta: milyen gyalázatosan megy az üzlet, hogy már a tőkéjét emészti fel, s ha rövid idő alatt meg nem változik ez az állapot, egészen tönkremegy bele, nem csak anyagilag, de az egészsége is.

— Borzasztó világ van, Balassa, borzasztó világ, — ingatta fejét bánatosan. — Lépten-nyomon azt hallja, hogy így zsidó, úgy zsidó, én nem tudom, mi ütött az emberekbe! Jó, jó, azelőtt is voltak egy páran, akik kiabáltak, izgágáskodtak, de most már a komoly elemek is. Majd tapasztalja, milyen nehezen lehet itt élni!

Juda mosolygott.

— Hadd zsidózzanak... Az is baj már?

— Hiszen, ha csak zsidóznának! De vegyen a kezébe egy ujságot, amit azok csinálnak! Mit olvas benne? Olyanokat, hogy szédül tőle a feje... A zsidózás... — legyintett. — A Bolond Istók is zsidózott annak idején, de nem csinált statisztikát arról, hogy a kereskedelem, meg az ipar hány százalékban van zsidók kezén, meg mennyi földet vettek a zsidók... Ordítottak az emberek, de az üzleteket nyugodtan meg lehetett kötni. Most azt követelik, hogy vegyék el tőlünk az üzletet... Az életünkre törnek, az egzisztenciánkra... S közben folyton a fejünkhöz vagdossák, hogy a forradalmat is mi csináltuk, meg a kommunizmust is...

Juda nagy szemeket meresztett.

— A forradalmat? Hiszen azt Károlyi...

Hugó keserűen kacagott.

— Látszik, hogy nem volt itthon mostanáig! Régen kiszámították már, hogy a forradalomban menynyivel többen voltak a zsidók s hogy a kommunizmus vezetői közt hány százalék az arányszámuk... Ez már a szenvedélyeken túl a számtanra alapított antiszemitizmus... Azért veszedelmes. Nem lehet ellene mit csinálni. A gyűlöletet tajtékzó vezércikkek, meg a rossz viccek helyett tabellákat közölnek az antiszemita ujságok. Kikaparták, hogy a virilisek közt mennyi a zsidó, hogy az ujságok közül hány a zsidóké, a színházakban mennyivel több zsidó szerzőt játszanak, mint keresztényt, s a földbirtokosok, bankigazgatók, gyárosok közt milyen az arányszám a mi javunkra és hogy a kubikosok közt egy zsidó sincsen...

— No és?

— Nem érti, ember?

— Az üzletekben mégis vásárolni kell, a gyáraktól rendelni kell, a bank folyósítja a pénzt, szerintem nincs baj...

— De egy napon majd azt mondják, hogy el kell csapni a bankigazgatót és zsidó nem kaphat iparengedélyt!

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-356. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

KET ÜTKÖZET KÖZÖTT
AZ ÉSZAKI SZOVJET FRONTON